

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

VESELĪBAS SISTĒMA BEZ SISTĒMAS

Saruna ar bijušo Rīgas 1. slimnīcas direktoru,
ārstu Dr.med. **Jāni Ozolu**

**MINISTRU
MĒRKIS –
PERSONISKAIS
LABUMS**

DDD: Šķiet nav bijuši tādi laiki, kad veselības nozarē nebūtu kādas problēmas. Katrs Veselības nozares ministrs nāk ar lielu apņemšanos un domu visu sakārtot. Bet ar katru gadu viss paliek aizvien sliktāk

ministriem. Kā vērtējat to, kas notiek veselības nozarē? Vai cilvēki var justies droši, ka par viņu veselību parūpēsies?

Jānis Ozols: Tas, ka katrs ministrs paziņo par savu apņemšanos kaut ko kārtot kopumā, vēl nebūt nenozīmē, ka viņš to grasās arī darīt. No pēdējiem pieciem ministriem, manuprāt, neviens nav gatavojies sakārtot nozari kopumā. Ko nu katrs ir da-

“Latvijā šobrīd ir visi elementi (ārsti, slimnīcas, tehnoloģijas, laboratorijas, arī budžets u.c.), kas varētu veidot ļoti labu veselības aprūpes sistēmu. Un tāpēc, ka pastāv šis budžets, visiem liekas, ka ir arī sistēma, bet sistēmas nav.”

un sliktāk. Jūs ilgus gadus strādājāt šajā nozarē, bijāt pat padomnieks vienam no daudzajiem veselības

rījis, to viņš ir darījis. Piemēram, Cīrcenei vienkārši patīk zīmēties – viņas darbība ir bijusi

viens vienīgs populisms. Pirms tam bija Bārzdīnš, kura mērķis bija visur salikt savus cilvēkus (gan

prasmīgus, gan neprasmīgus, bet savus), un to viņš arī izdarīja.

Turpinājums 4. lpp.

Ivars Bisnieks:

“MANS MĒRKIS IR ATJAUNOT PIRMSKARA LATVIJAS AIZSARGU ORGANIZĀCIJAS GARU UN PRESTIŽU!”

Saruna ar organizācijas “Latvijas Aizsargi”
dibinātāju un vadītāju **Ivaru Bisnieku**

PAR AIZSARGIEM

DDD: Pirms nepilniem diviem gadiem jūs nodibinājāt bezpeļņas organizāciju “Latvijas Aizsargi”. Vai tad Latvijā jau nav pietiekami daudz dažādu aizsargu organizāciju? Kādēļ bija jādibināja vēl viena?

Ivars Bisnieks: Latvijā, cik man zināms, ir reģistrētas trīs aizsargu organizācijas – tātad bez mūsu, ko var uzskatīt par Latgales reģiona organizāciju, ir vēl Latvijas Aizsargu organizācija (LAO), kas bāzējas Mārupē, un Zīles vadītie aizsargi. Ar pēdējiem mani iepazīstināja Dailis Rijnieks. 2012. gadā man piedāvāja kļūt par

vadītāju, taču tur saskāros ar aizsargiem necienīgu un aizsargu kustību degradējošu uzvedību. Daļa bijušo aizsargu nolēma veidot jaunu organizāciju, kurā būtu tikai tādi cilvēki, uz kuriem var paļauties.

Mana prasība ir tāda – ja esi organizācijā, tad esi gatavs pildīt pienākumus. Manis vadītajā organizācijā nav vietas cilvēkiem, kuri tikai runā, bet neko nedara – staigājošās ziemassvētku eglītes man nav vajadzīgas.

DDD: Savā laikā mēs pārmetām aizsargiem, ka viņu organizācija pārvērtusies par tamborētāju pulciņu, kas tikai plāpā, bet reāli neko nedara.

Turpinājums 5. lpp.

UZMANĪBU!

Nākamais laikraksta “DDD” numurs (Nr.17(319)) iznāks pēc trim nedēļām – 12. septembrī.

Šajā numurā lasiet!

TĒVU ZEMES IZSAIMNIEKOTĀJI

→ 2. lpp.

VAI ESAM PĀRMAIŅU PRIEKŠĀ?

→ 3. lpp.

PIEDALIES – SĀKTA PROCEDŪRA REFERENDUMAM PAR TAUTAS TIESĪBĀM

→ 7. lpp.

VĒSTULE

MANI PIEDZĪVOJUMI AR “DDD” ROKASSOMĀ

Nolēmu izplatīt jūsu avīzi. Darbiņš bija ļoti interesants, daudz ko atklāju. Paņēmu desmit “DDD” eksemplārus savā rokassomā un gāju ikdienas gaitās.

Pirmais saskarsmes punkts bija, gaidot saimnieci – piena produktu vedēju. Bijām 8–10 cilvēku, arī 2 iekļidenes, kas, vērojot manu rosišanos, stāvēju ļoti klusas. Rindā stāvošajiem piedāvāju avīzi, taču tikai viena kundzīte manos gados uzreiz ar smaidu sejā sacīja: “Jā, tās ir Gardas k-ga meitenes!” – un paņēma avīzes eksemplāru ar prieku. Citas mūsu tautietes brīnījās, neko nezināja, dažas nemaz negribēja zināt...

Pēc tam autobusa pieturā, saklausot latviešu valodu, piedāvāju “DDD”. Kāda sieviete, ap 40 gadu veku, tūlīt iesaucās: “Jā, jā, valdībā ir visi bijušie čekisti un komunisti, kas grauj Latviju!” Viņa ar prieku paņēma avīzi. Vēlāk pienāca kāds jauns vīrietis. Pajautāju, vai viņam ir darbs. Jā! Pasniedzu avīzi un teicu, ka tā ir nopērkama Jēkabpils autoostas avīžu kioskā, arī pie grāmatnīcas “Aisma”. Viņš ieinteresēts sacīja, ka paskatīsies, ko “DDD” raksta.

Autobusā, kurā braucu, iekāpa divi latviešu jaunieši – zēns ar draudzeni. Piedāvāju avīzi. Zēns bija inteligents un, ļoti priecīgi sakot paldies, tūlīt sāka ar lielu interesi nopietni lasīt.

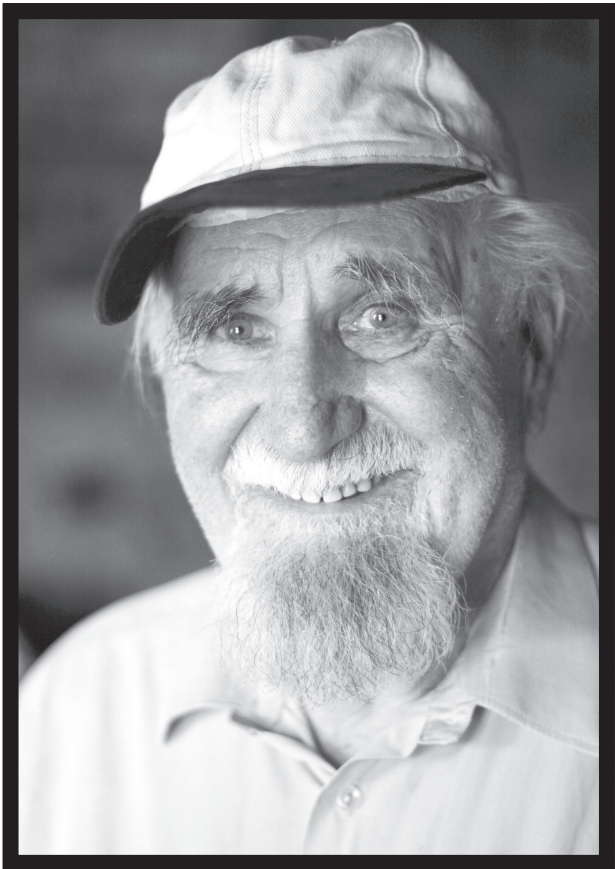
No autobusa izkāpu pie Krustpils tirgus. Tur tantuki tirgoja dažādus stādus. Piedāvāju avīzi, sakot: “Lūdzu, palasiet, ko raksta gudri cilvēki!” No viņu puses sajutu lielu vienaldzību un pilnīgu bezcerību. Savukārt “Kokneses miesnieks” tirgotājs bija priecīgs par pasniegto “DDD” eksemplāru.

Jēkabpils tirgū teicu, ka “DDD” ir avīze latviešu tautai. Pasniedzu lielākoties vīriešu kārtas cilvēkiem, no kuriem divi bija priecīgi un pateicīgi.

Šādi es pārliecinājos, kur ir iedzīti latvieši.

Ar cieņu!

G. Bērziņa
Pensionāre Jēkabpilī

Raimonu Muzikantu pavadot

Kas Gaismas graudus sējis dzīvē šajā –
Zem Dailes zīmes dienās – nedienās,
Tam Gaismas ziedi uzplaukst ceļā Tajā,
Kur mūži krustojas un turpinās...

Steidzīte

6. augustā pēc grūtas slimības 90 gadu vecumā no šīs zemes uz Pārzesmes Pasaulēm ir devies īstens LNF atbalstītājs, tēlnieks Raimonds Muzikants. Šķiršanās laikā izsakām dziļu līdzjutību un skumjās dalāties ar Raimonda Muzikanta dzīvesbiedri Ausmu Muzikanti, bērniem – Līgu, Viesturu, Gundegu, Tālvāldi Muzikantiem, vienpadsmit mazbērniem, citiem tuviniekiem un draugiem.

Visu savu garo mūžu Raimonds Muzikants ir bijis patiess, nacionāli noskaņots latvietis. 19 gadu vecumā viņš tika iesaukts Latviešu leģionā un pēc Kurzemes Cietoksni sagaidītās Vācijas kapitulācijas tika izsūtīts uz Vorkutu Tālajos Ziemeļos. Atgriezies dzimtenē, Raimonds Muzikants uzdrošinājās piepildīt savu sapni kļūt par tēlnieku.

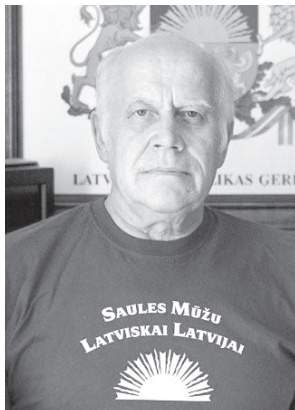
Tomēr Raimonds Muzikants kā mākslinieks bija neērts okupācijas režīmam. Spītējot represijām, viņš saglabāja tīru sirdsapziņu. Patriotisms un alkas pēc īstenas latviešu tautas brīvības atspoguļojas viņa rakstītajos domu graudos, kā arī, protams, akmenī kaltajā un Meža kapos uzstādītajā piemīnēklī Gunāram Astram.

Labestība un sirsnīgs humors Raimondā Muzikantā savienojās ar cildenu savas zemes un tautas mīlestību, augstiem morāles principiem un dziļu pasaules skatījumu. Savas dzīves laikā – gan leģionā, gan Vorkutā, gan vēlāk – liktenis viņu ir saudzējis, vairākkārt ļaujot izbēgt pat no nāves briesmām. Raimonds, stāstot par savu bagāto dzīves pieredzi, sacīja: “Paldies Sargeņģelim, kurš mani vienmēr ir pieskatījis!” Šķiroties šajā pasaulē, lūdzam Sargeņģeli pavadīt Raimonu arī Smalkajā Pasaulē, no kurienes šī cīnītāja dvēsele spēs mums visiem sniegt neredzamu palīdzību un atbalstu.

Paldies par kopīgi noieto ceļu!

Aivars Garda
Steidzīte Freiberga
Maija Redele
Liene Apine

TĒVU ZEMES IZSAIMNIEKOTĀJI

Lotārs Stūre

Svešumā, ASV

Pēc ilgās krievu caru verdzības jūga, pasaules kara, sarkanā Stučkas terora latvieši ar Brīvības cīņām kļuva par kungiem savā tēvu zemē. Karā visa saimnieciskā dzīve bija izpostīta un lauki aizlaisti atmatās. Viss izpostītais bija jāatjauno. Bija jālikvidē arī totālās pārkrievošanas sekas. Laukos notika zemes reforma. Vācu baroniem atsavinātā zeme tika piešķirta Brīvības cīņu dalībniekiem. Veidojās jaunas saimniecības. Saimnieki, veicot meliorāciju, raka grāvjus un iztīrīja aizaugušos laukus. Sēja un novāca ražu, kas tika audzēta pašu zemē. Lauku saimniecību izaugsmei valsts piešķīra arī aizdevumus. Viss zēla un plauka. Latvijas beacons un sviests tika pieprasīts visā pasaulē...

Tad pāri Eiropai pacēlās tumši mākoņi, izjaucot laimīgo latviešu tautas dzīvi. Divi tirāni – sarkanais Staļins un brūnais Hitlers – bija nolēmuši pārdalīt pasaules karti. Kopā ar

Kremļa tankiem ieradās arī sarkanie baroni. Visveiksmīgākos saimniekus režīms nekavējoties apcietināja un izsūtīja uz vergu darbu nometēm. Ar varu tika dibināti kolhozi, kur pat vienkāršie kalpi negribēja iestāties.

Ritēja gadi, un arī vardarbībā radušies kolhozi atkāpās. Tos ļoti atbalstīja režīms. Tomēr lielā nabadzība, kā mazās algas un tehnikas atpalicība, bija šokējoša. Pat sējai bieži trūka sēklas, mira lopu. Bet salūzušai tehnikai ne vienmēr bija visas rezerves daļas, tās nācās pašiem izvirpot. Automašīnām nebija pat antifrīza šķidrums, un ziemā katru vakaru no radiatoriem izlaida ūdeni, lai tie neaizsaltu. Mašīnas bija nolietotas un pusceļā bieži nācās remontēt. Tātad divvainību bija daudz!

Tomēr šajā tirānijā cilvēkiem bija bezmaksas veselības aprūpe, visiem darbs, dzīvoklis, siltums un, protams, veikalos iemīļotie un gaidītie plīkie kauli, vistu kājas un govys nagi...

IZSAIMNIEKOŠANA VAIGA SVIEDROS

Tad atausa Atmoda, un latvju tauta it kā nokrātīja okupācijas jūgu. Latvieši gaviļēja par formālā valstiskuma atjaunošanu. Tomēr nometie sarkanie kangari centās palikt siltajos krēslos un Atmodu virzīt Maskavas virzienā. Par paipuisiņiem ar apgrieztiem kažokiem kļuva komunistu elite un VDK. No padomju sūtniecības Aus-

trijā tika atsūtīta uzticības persona – Godmanis. Tāpat no Norvēģijas padomju sūtniecības Oslo atgriezās viņa kolēģis Juris Savickis, kurš vēl joprojām, kaut arī pierījis ar miljoniem, neatzīst Latvijas okupāciju.

Godmanis rāvēs sviedros, lai visu, cik iespējams, iznīcinātu. Arī kolhozi, kurus sākumā ar varu uzspieda, bet tauta ar darbu bija sakārtojusi, iznīcināšanas afērā netika žēloti – un desmitiem tūkstoši

durknēm plaut sienu vālus un rakt grāvjus? Šaubos, jo viņi vairāk gaida Briseles dāvanas, nevis sviedros pelna dienišķo maizi...

Vai augstos posteņos ieliktie aizstāv savu tēvu zemi, savu valodu un nāciju, ko latvieši kādreiz ar asinīm izcīnīja Brīvības cīņās? Nē! Varas amatos ieliktie ir gatavi izpārdod savu zemi pat velnam vai ienaidniekam, kā Kremļa piektā kolonna, lai tikai iedzīvotos lielākos personi-

“Laikam jau viss ir bijis “likumīgi”, ja tagad neviens blēdis, VDK afērists un ļaunuma iediglis cietumā nav ielikts. Toties ordeņi gan par nelietību dāsni ir izdāļāti!”

zaudēja darbu... Naida un posta izkaps ķēra daudzas lielākās rūpnīcas, kā VEF, “Sarkanā zvaigzne”, daļēji arī RVR un daudzas citas. Tika iznīcināta arī zivsaimniecība, cukura ražošana un viss pārējais – neatkarīgai valstij noderīgais! Pēc Godmaņa šēftēm un “privatizācijas” rēgojas tikai krāsmatas – vēl nospiedošāk nekā pēc kara. Izsaimniekotāju dzīres visur beidzās ar bezdarba postu. Privatizēja un par kapeikām pārdeva visu. No tautas apzagšanas un visu iznīcināšanas radās pirmie jaunbagātņieki miljoni.

Laikam jau viss ir bijis “likumīgi”, ja tagad neviens blēdis, VDK afērists un ļaunuma iediglis, cietumā nav ielikts. Toties ordeņi gan par nelietību dāsni ir izdāļāti!

Tagad laukos zemi ir pievākuši jaunizceptie ba-

gos labumos. Nepārspējamais ir Dombrovska ģimenes spekulācijas, ko nu jau sākot izmeklēt pat KNAB. Vai nodokļu maksātājiem būs jāsedz Dombrovska pusmiljons eiro?

JĀRĪKOJAS IR MUMS PAŠIEM!

Tādiem izsaimniekotājiem visnepatīkamais un nevēlamākais vārds acīmredzot ir – **latvju tauta**. Nistā **latvju tautas** vārda vietā tie uzrunā lieto aptuveni šādus apzīmējumus: klātesošie, Latvijas iedzīvotāji, pilsoņi... Tādiem nav vajadzīga arī nacionālā valūta, nedz arī patriotisms, latviešu valsts nācija, valsts valodas mācīšana skolās un lietošana darba vietās... Kāds ir rezultāts? Padomājiet, kurā valstī vēl, pajautājot pretimnā-

“Veltīgi būtu gaidīt, ka baroni un izsaimniekotāji beidzot rūpēsies par latvju tautu, jo tiem sava kabata ir daudz tuvāka. Jārīkojas ir mums pašiem.”

roni, īpašumi naski tiek pārdoti arī ārzemniekiem, bet pleķīši palikuši cilvēkiem, kas to mantoja no senčiem. Jaunajiem baroniem lauku teritorijas platībā pārspēj pat kolhozu izmērus. Pārsteidz viņu iegādātā pasaules vismodernākā lauksaimniecības *John Deere* u.tml. tehnika, kas maksā ļoti lielu naudu, kas nav pa kabatai, lai to iegātos visi amerikāņu un Eiropas fermeri. No kurienes nāk šāda nauda? Vai tiešām paši ir nopelnījuši? Vai to dod Brisele? Kādēļ kolhozus nepārveidoja par kooperatīviem, un tad Briseles nauda tiktu visai tautai, nevis dažiem izredzētajiem?! Vai šie jaunizceptie baroni arī spētu kā brīvvalsti no saules ausmai līdz rietam ar atrocītām pie-

košajam kaut ko valsts valodā, viņš atcirtis, ka suņu valodu neprotot, un uzbrēks *po ruski* (krieviski)? Tādas nekrietnības var notikt vienīgi mūsu Latvijā.

Lai cik nepatīkams būtu fašistiskais diktators Putins vai Lukašenko, tomēr viens ir jāsaka – viņi abi rūpējas par savām tautām, valodu un nevienam neļauj nīrgāties par pamattautu. Pretēji tam mūsējie kangari glēvi noraugās, kā uzvedas Latvijā naidīga Kremļa piektā kolonna. Varbūt vienīgie, kas Saeimā kaut cik cenšas aizstāvēt latviešu tautu, ir NA.

Veltīgi būtu gaidīt, ka baroni un izsaimniekotāji beidzot rūpēsies par latvju tautu, jo tiem sava kabata ir daudz tuvāka. Jārīkojas ir mums pašiem.

Brīvības pieminekļa celtniecība.
Attēls no kolekcijas “Zudusī Latvija”

VAI ESAM PĀRMAINĀ PRIEKŠĀ?

A.V.Gremze

Mārupē

BEZKAUNĪBAS KALNGALI

Kā man gribētos lepoties ar savas valsts tautas kalpiem, kuriem it kā esam dāvājuši uzticību, un priecāties līdz ar viņiem par gūtajiem sasniegumiem. Tad nevienam arī nevarētu būt nekādu iebildumu par valsts ierēdņu un ministru algām. Bet ko lai saka, ja nav iespējams minēt nevienu tautsaimniecības nozari, kurā varētu saska-

kušie ir zaudējuši spēju saprast, ka vienkāršajam ierindas cilvēciņam acīs un ausīs vairs nav tik ļoti nobloķētas ar bolševistisko melu propagandu. Bet taisnības labad jāteic, ka pietiek arī ar oficiālo ziņu dienestu pasniegto, lai ilūzijām neatrastos vietas – un vairums vēl guļ.

Interesanti būtu atzīmēt, ka Latvijas presē nekad netiek atspoguļots “DDD” viedoklis, pilnīgi ignorējot šāda izdevuma pastāvēšanu. Tieši tāpat režīms klusē par visiem sasniegumiem pirmskara Latvijā, par ko tik pārliecinoši š.g. 11. jūlijā “DDD” laikrakstā raksta Burtne-

pazīstams – gan ar Baltijas vāciešiem, poļiem, gan žīdiem, kuri bija sajūsmā par savu dzīvi šeit tajā laikā.

...DZĪVOJAM TIK TĀLĀK

Neapskauzams ir mūsu stāvoklis – pastāvīgi atrodamies kaitīgo ideoloģiju ielenkumā, kas bez mitas retina mūsu tautas apzinīgāko un pašizliedzīgāko pārstāvju rindas, kurām ir izšķiroša nozīme tālākai pastāvēšanai. Vislaunākais ir tas, ka par noteicošo valsti nostabilizējas visatļautība, nesodāmības un bezatbildības atmosfēra, kas ir rados ar glēvu nodevību.

Kādreiz no Latvijas bēga bailēs no Austrumu kaimiņa mežonības draidiem. Bet tagad gada laikā no Latvijas aizbēg ap 22 000 – tikai tādēļ, ka šī mežonīgā kaimiņa okupācijas radītās sekas nav likvidētas vēl līdz pat šai baltai dienai. Viņi sēž mums uz kakla kopā ar visiem kola-

Tikmēr daudzi jo daudzi krievi sapņo par to, kas citiem ir un viņiem nav. Viņi redz gan materiālo labklājību aiz sava žoga, bet neredz to, ka pašiem labklājības nodrošināšanai ir nesalīdzināmi lielākas iespējas par jebkuru citu valsti. Vienīgais, kas viņiem trūkst, tas ir mazdrusciņ piepūles ieskatīties pašiem sevī, kur arī atrastu visu savu nelaimju cēloņus. Tam daudzi krievi ir par slinkiem, bet lai tikai kāds pamēģina par to ieminēties, tūlīt dabūs (labākajā gadījumā) izbaudīt “neticami bagātās” krievu valodas satriecošo spēku...

Tāpēc mēs Baltijas valstīs ar saviem ierobežotajiem resursiem, apzinīgumu un čaklumu esam Krievijai kā sarkana lupata bullim. Bet ne jau tikai latvieši no krievu impēriem un bolševikiem izjuta naidu, to izjuta visas tautas, kuras atradās viņu impērijas sastāvā. To arī es dabūju vissatriecošākā veidā izjust, kad bolševiki 1940. gadā iebruka Latvi-

“Kad viss ir salaists grīstē, tad izrādās, ka visam ir viens iemesls – ministru “niecīgās” algas. Tās, lūk, neesot tādas kā bagātajās Eiropas valstīs... Neko teikt – labs arguments.”

tīt kaut kādus jūtamus panākumus.

Kad viss ir salaists grīstē, tad izrādās, ka visam ir viens iemesls – ministru “niecīgās” algas. Tās, lūk, neesot tādas kā bagātajās Eiropas valstīs... Neko teikt – labs arguments. Īstā liberāļu garā – ja es ticis pie medus poda, tad kaunu pie malas un ķem-mē tik iekšā!

Vai tiešām pie varas ti-

ku agronoms Andrejs Lucāns. Acīmredzot varneši apzinās, cik nepievilcīgi izskatīsies šodienas sistēma uz pirmskara Latvijas fona. Nav arī jābrīnās, ka šādos apstākļos režīma pabērni steidza pamest Latviju, jo pēc visiem “briesmu stāstiem” par Kārļa Ulmaņa diktatūru, 18. novembra Latviju iedomājas vēl šausmīgāku nekā tagadējo...

Es personiski esmu bijis

boracionistiem. Vai var būt vēl lielāka bezkaunība, ka istie Atmosdas aktivisti ir palikuši ēnā, bet bolševiku līdzskrējēji tiek iecelti varoņu kārtā?!

Kad Dž.Skulmei vaicāja: “Kā tad jūs dzīvojat pēc okupācijas?” – viņa atbildēja: “Mēs dzīvojam tik tālāk.” Tātad bolševiku okupācija neradīja nekādu izmaiņu viņas dzīvē – tāpat kā daudziem citiem mūsu atlikušās (nozēlojamās!) t.s. inteligences pārstāvjiem, ar Vili Lāci un Kirhenšteinu priekšgalā.

KRIEVIEM IR JĀATGRIEŽAS KRIEVIJĀ!

Okupācijas sekas iznīcina latviešu tautu, tāpēc mums ir jātiek vaļā no okupantiem, jāveic arī deboļševizācija, jo citādi plaukst kolaboracionisms.

Tikai okupanti un viņu pakalpiņi ir spējīgi apgalvot, ka Pārdaugavas karātavu monuments esot vien nevainīga vēstures liecība. Tas ir okupācijas varas simbols, un okupanti tikai to vien gaida, lai tas tiktu atjaunots tam “pienācīgā godā”. Ir jābūt bezcerīgi naivam vai maskētam nodevējam, lai to nesaprastu vai izliktos, ka nesaprot.

Ir pavisam niecīgas valstis, kā Singapūra, Luksemburga, kuras var tikai sapņot par tādām dabas bagātībām, kādas ir Krievijai, bet tomēr prot piemēroties apstākļiem un savām iespējām, un iedzīvotāji tur ir nodrošināti.

jā. Redzēju, ar kādu mežonīgu naidu tie apmierināja savas tieksmes pazemot, melot un slepkavot, to visu nosaucot par atbrīvošanu...

Daudziem latviešiem piemītošā vientiesība nespēj pielaut, ka okupantu klātbūtne Latvijā tā pati “maigā vara” vien ir, tikai citā variantā. Viņi ir ne mazāk bistami kā līdz zobiem bruņotie “cilvēciņi” un bez zīmotaņēm esošās “parādības” Krimas pussalā. Tādu “nevainojamu papēmienu” un “ciņas taktikas” izmantošana ir bolševiku un viņu pēcnācēju monopols, kurš citu rokās kļūst par fašistisku – gluži tāpat, kā gulaga koncentrācijas nometnes.

Vēroju, ka ukraiņiem nav tādas laipošanas kā pie mums – viņi iet konsekvēti uz savu mērķi, bez aplinkiem. Tikai – lai Dievs dotu saprātu nenākt galējībā, kas novestu pie līdzīga iznākuma, kāds ir pie mums!

Nobeigumā ir jāatzīst, ka pilnīgi visu bolševikiem nav izdevies sagraut un iznīcināt. No dažiem veselīgiem tautas dzīvības asniem uzdīgst un atjaunojas sapratne par mūžīgo patiesību, kas ir tikai viena. Pati krievu tauta sāk saprast un ievērot Putina un Hitlera neparasto līdzību... Varbūt ukraiņu nacionālās brīvības gars būs uzlauzis sastingušo melu un vardarbības ledu Krievijai, kas dos iespēju krievu tautai atšķirt patiesību no meliem. Un tas nesīs labas pārmaiņas.

EKSMINISTRI... PRET LATVIJU

Vilhelms Ļuta

Žurnālists

Katram normālam latvietim ir skaidrs, ka “Saskaņa” ir agrākās interfrontes tradīciju turpinātāja. Tā vēlas panākt privilēģijas krievu mēlei, krievu skolām, imigrantiem no Krievijas. Lai sasniegtu savus mērķus, “Saskaņa” ir parakstījusi sadarbības līgumu ar Kremļa varas partiju.

Līdz šim N.Ūsakova grupējumu praktiski ir atbalstījuši tikai piektās kolonnas vēlētajiem. Taču tālāk par opozīciju Saeimā nav spējuši tikt. Tagad *saskaņieši* ir nolēmuši sev pievilināt arī latviešu balsis. Šim nolūkam partija 12. Saeimas deputātu kandidātu sarakstā iedabūjusi 37 latviešu vārdus.

Neticami, bet fakts, ka nākamās Saeimas vēlēšanās “Saskaņa” pārstāvēs bijušie ministri – A.Kreituse, K.Peters, B.Rozentāle – un ilgga-dējais parlamenta “labējo” partiju eksdeputāts K.Leiškalns. Simboliski var teikt, ka šie biedri, kas agrāk ārēji stāvēja līdzās Lāčplēsim, nu ir pārmetušies Kangara pusē. Viņi nešķiro, kas ir balts, kas

meln, – galvenais tikt pie varas.

Nozēlojami, ka mūsu valstī atrodas pa kādam latvietim, kurš grib brāļoties ar okupantiem. Viņus acīmredzot nesatrauc pret Moldovu, Gruziju un Ukrainu vērstā Krievijas agresija. Viņuprāt, Ukrainas patrioti ir fašisti, bet varoņi ir “zaļie cilvēciņi”, kas Krimā un Austrumukrainā staigā ar Georga lentītēm un plintēm. (Starp citu, Georga lentītes atzina arī Vlasova armijas karavīri. Viņiem uz piedurknes bija vairodzinš ar Andreja karogu.)

Vēl, protams, nevar zināt, vai kangarlatviešiem 12. Saeimas vēlēšanas nesīs veiksmi. Pārbēdzējiem krievi parasti neuzticas. Latviskie uzvārdi no sarakstiem tiek izsvītroti.

Atgādināsim, ka Eiropas Savienības deputātu kandidātu vēlēšanās daudzus jo daudzus *saskaņiešu* kontingenta svītrojumus saņēma Guntars Jirgensons un Jānis Tutins.

Latviešu vēlmi par “sudraba grašiem” pārdoties barbariem var mazināt tikai deokupācija, dekolonizācija un deboļševizācija.

KAS BŪS TĀLĀK?

Ivars Silazieds

Ventspilī

Oktobrī atkal būs vēlēšanas, pirms tām atkal būs solījumi – tādi taču bijuši vienmēr... Un atkal “pamodušies” bijušie politiķi – Repše un “pārējā kompānija”.

Latvijā jau centās daudz ko sagraut, un tas arī daļēji izdevās. Atklājās fakts: zemnieki vairs negrib izaudzēt kartupeļus, jāiepērk cukurbietes (arī nevajadzīgas), bet kur lai tās liek, ja cukurfabrikas ir likvidētas un zemniekiem nav zemes? Kamdēļ viņiem? Lai zemi iepērk ķīnieši!...

Vēl daudz ir tādu lietu, par ko derētu pārdomāt. Kaut vai ārstniecības jautājums, un proti, ja cilvēkam, teiksim, pensionāram jāguļ slimnīcā, tad summa, kāda tiek pieprasīta, nav viņam kā saka, pa kabatai. Arī medikamenti ir dārgi. Laikam izdevīgāk nomirt? Tuvinieki, ja tādi ir, vismaz saņems naudu... Valstij arī izdevīgāk – par vienu ēdāju mazāk.

Ko varam sagaidīt nākotnē? Un kā dzīve ievirzīsies tālāk? Neatbildētu jautājumu ir daudz. Un tie atkārtojas gadu no gada.

Atvainojiet, bet man kā pensionāram, tāpat kā visiem, manuprāt, šādas pārdomas var rasties.

Dzīvīte, dzīvīte dažiem šķiet jauka, Naudiņu skaitot – pat sviedrus tie slauka – No pārpilnās dzīves tomēr sāpes moka, Tur palīdzēt varēs ārsta spēcīgā roka...

Bet ārsti gatavi bēgt – daži kravāt sāk somas, Būs ārzemēs labāk – viņi tā domā. Lai par nākotni cīnās? – kuri Dzimtenē paliek... Negribas viņiem vairs Dzimtenē vergot.

“Briselē” vīri mūsu likteni lems. Naudu iedos? – Lielus procentus ņems – Kā jutamiem mēs – Dzimtenē savā? Varbūt drīz nebūs mums druvas un dravas?

Kas sagaidāms nākotnē? – Smaga ir doma... Mums arī kā ārstiem jākravā somas? Valdības vīri par saviem portfeļiem trīc... Šaubos vai viņiem sāk sirds? Kā dzīvosim rīt?...

Ivars Silazieds

KRIEVU LĀCIS

Divdesmit pirmā gadsimta dienās Raķešu smailes debesīs slienas. Modies no miega Krievzemes lācis Un svešas zemes okupēt sācis.

Sāk viņš Ukrainā dibināt valsti, Tā kolonisti ir viņa balsti. Sen jau dzeguzes bērni te sēti Un svešās ligzdiņās izauklēti.

No iedzimtajiem savas dzeguzes sargā, Piedraud tiem nikni balsī jo bargā: Ja savu valodu apgūt liksiet, Tad jūs bez sekām vairs nepaliksiat!

Bet Eiropai tas pie vienas vietas, Tai prātā tikai biznesa lietas. Bet, ja no pudeles izlaidis džinu, Grūti būs atpakaļ dabūt viņu!

Jānis Rīts

VESELĪBAS SISTĒMA BEZ SISTĒMAS

Turpinājums no 1. lpp.

Jānis Ozols: Gavars sakārtoja savas laboratorijas lietas, lai nostiprinātu Gulbja laboratorijas monopolu, Rozentāle dubultoja budžetu savai slimnīcai, utt. Ivars Egļītis laikam bija pēdējais ministrs, kurš tiešām mēģināja kaut ko darīt, bet pats atkāpās, jo šķēršļi bija nepārvarami. Pirms viņa bija Gundars Bērziņš, kuru visi slavēja, ka viņš dubultoja veselības budžetu, taču šādai rīcībai bija viens mērķis – koncentrēt un noslaukt naudas kanālus (lielās slimnīcas apvienot, lai tās naudas *trubas* būtu resnākas un kompaktākas), un pielika visur savus uzraugus, kā Lisenko, kurš tagad tiek tiesāts par darbību Bērnu slimnīcā, Skvarnoviču Gaiļezērā, utt.

DDD: Droši vien ne tikai veselības ministriem, bet arī citu nozaru pārrau-

strādā labi ārsti, ir labas tehnoloģijas u.tml., tomēr finansējums ir nesamērīgi liels. Kādreiz, kad es vēl strādāju nozarē, un visi statistikas dati bija pieejami (tagad tā vairs nav – viss kļūst aizvien slepenāks un slepenāks), uztaisīju nelielu slimnīcu salīdzinājumu. Vienkārši papēmu slimnīcas budžetu un izdalīju ar trim cipariem – ar pacientu skaitu, kas bijis gadu laikā, ar gultas dienu skaitu un darbinieku skaitu, pēc tam ņemot vidējo rādītāju no šiem trim. Pats toreiz strādāju Rīgas Pirmajā slimnīcā un piemēroju tai koeficientu “1”. Gaiļezeram un Bērnu slimnīcai (vienāda mēroga slimnīcām) koeficients sanāca 1.2 līdz 1.3, Stradiņiem aptuveni 2.8, Tuberkulozes slimnīcai ap 3.1–3.2, bet Infektoloģijas centram – 4.5.

DDD: Vai pareizi saprotu, ka koeficients izsa-

J.O.: Dažiem bosiem ir tās lielās algas...

Kad nevarēju savas veselības problēmas risināt darba laikā un darbavietā, man nācās iet uz Stradiņiem, uz černobiliešu nodaļu. Visu cieņu, tiklu ļoti labi aprūpēts – kā jau pazīstams ārsts, bet, stāigājot pa slimnīcu, redzēju daudz nesaimnieciskuma un neorganizētības – katrs velk uz savu pusi. Tā ir slimnīca, kurai nekad nav bijusi vienota vadība.

DDD: Kaut kādi uzlabojumi jau notiek Stradiņos, bet ļoti, ļoti lēnos, pat gandrīz nemanāmos tempos – gluži kā visā veselības aprūpes sistēmā.

UZLABOJUMI BŪS TIKAI PĒC KRAHA

DDD: Domāju, ka ikviens ir saskāries ar problēmu laikus saņemt nepieciešamo pakalpojumu – laikus tikt pie ārsta vai veikt nozīmēto izmeklējumu, procedūru.

Jānis Ozols: Faktiski tas sākās tūlīt pēc Atmodas. Viens no pirmajiem veselības ministriem bija Normunds Zemvaldis – tam laikam ļoti kompetents cilvēks, bet valdības kolēģi viņu absolūti neņēma galvā. Andris Bērziņš no “Latvijas ceļa”, būdams labklājības ministrs, man reiz teica – *tajā čūsku midzenī, kas ir veselība, es vispār nelīdīšu* – un norobežojās, ļaujot veselības ministriem pašiem cīnīties, kā var. Un tad Labklājības ministriju pārņēma *tēvmeietis* Makarovs – cilvēks, kurš ienida ārstus kā šķiru. Uzdrošinots to apgalvot, jo pazinu viņu ļoti labi. Viņš bija vienīgais, kura laikā notika reāls veselības aprūpes budžeta samazinājums. 1997. gada budžets sākotnēji bija mazāks par 1996. gada budžetu. Viņš būtībā nīdēja laukā veselības nozari. Makarovs noraidīja ideju ieviest veselības apdrošināšanu, par kuru tagad tik daudz tiek runāts. Makarovs tikai imitēja vēlēšanos uzlabot veselības nozari, tādēļ izveidoja “Veselības obligātās apdrošināšanas valsts aģentūru”, kas būtībā kļuva par parastu budžeta sadales punktu, nevis apdrošināšanas sistēmu.

Obligāto apdrošināšanu varēja ieviest jau 1996. gadā. Es tolaik biju veselības ministra Jura Viņķeļa padomnieks, un man bija uzdevums uzrakstīt šo koncepciju, ko es arī izdarīju. Kad parādījām ieceri, tā tika noraidīta, jo tikko bija ieviesta pensiju apdrošināšanas sistēma, un Makarovs uzskatīja, ka vēl viens paralēlais mērķa

nodoklis to sašūpos. Man nekādi neizdevās toreiz pierādīt, ka veselības apdrošināšanas sistēmas ieviešana neko nesarežģīs, gluži pretēji – tā tikai stabilizēs nodokļu sistēmu. Mans priekšlikums tomēr tika noraidīts, un sistēma aizgāja pavisam citā virzienā, sāka kropļoties aizvien vairāk, par vienīgo attīstības mehānismu kļuva lobisms. Biju vienlaicīgi deputāts Rīgas domē un Pirmās slimnīcas direktors, bet Pirmās slimnīcas attīstība lielā mērā balstījās uz to, ko es kā deputāts spēju nolobēt Rīgas domē.

DDD: Pieņemsim, veselības ministrs tiek uzklaušīts, un nauda iedota – vai tas kaut ko būtiski uzlabotu?

J.O.: Domāju, ka šodienas apstākļos vairs nē.

DDD: Tad jau labāk – nedot.

J.O.: Tas izklausīsies ļoti ciniski, bet tagad laikam ir vajadzīgs ministrs, kas darbojas tik destruktīvi, lai novestu šo sistēmu līdz tādām kļūpīm, ka beidzot tauta, arī valdība, saprastu, ka ir jāsāk viss būvēt no jauna.

Bez maksas medicīnas stadijas neredzu iespēju kaut ko sākt taisīt. Viss ir salaists tādā *tūtā*, ka šo sistēmu izlabot vairs nevar. Redziet, ir ļoti daudz tādas sabiedriskās sfēras, kuras nevar iznīcināt principā – nevar pazust tirdzniecība, amatniecība, mūzika, glezniecība u.tml., tās pastāvēs vienmēr, neatkarīgi no tā, vai valdība dos naudu un organizēs kaut ko, vai nedos. Arī ārsti būs vajadzīgi vienmēr. Ir jau tāds princips, ka ikvienā populācijā zināms procents cilvēku piedzimst, lai kļūtu par ārstiem, zināms – par karavīriem, zināms procents – par mācītājiem, gleznotājiem utt. Un šie cilvēki ar šādu ievirzi dzims un būs, jo ir pieprasīti. Tikai nepastāvēs sistēma, bet stihisks tirgus.

DDD: Tad tā oficiāli būs maksas medicīna, kas patiesībā pastāv jau sen?

J.O.: Tā arī ir. Savulaik Latvijas Banka bija veikusi aprēķinus, kādu procentu no valsts kopprodukta (IKP) patiesībā tērējam veselības aprūpes sistēmai. Tika pierādīts, ka, ņemot vērā valsts ieguldījumu, cilvēku veiktās iemaksas, IKP procents atbilst tam, ko prasa slimnīcu direktori, arodbiedrība u.c.

DDD: Tad tā oficiāli būs maksas medicīna, kas patiesībā pastāv jau sen?

J.O.: Tā arī ir. Savulaik Latvijas Banka bija veikusi aprēķinus, kādu procentu no valsts kopprodukta (IKP) patiesībā tērējam veselības aprūpes sistēmai. Tika pierādīts, ka, ņemot vērā valsts ieguldījumu, cilvēku veiktās iemaksas, IKP procents atbilst tam, ko prasa slimnīcu direktori, arodbiedrība u.c.

IECERE BIJA LABA, BET REZULTĀTS...

DDD: Viens no mēģinājumiem uzlabot veselības nozari bija slimnīcu apvie-

“Tas izklausīsies ļoti ciniski, bet tagad laikam ir vajadzīgs ministrs, kas darbojas tik destruktīvi, lai novestu šo sistēmu līdz tādām kļūpīm, ka beidzot tauta, arī valdība, saprastu, ka ir jāsāk viss būvēt no jauna.”

nošana. Vai, jūsuprāt, tā notika pamatoti un sabiedrības interesēs?

Jānis Ozols: Pārstrukturēšana bija vajadzīga, jo darbojās pārāk daudz lobistu un daudz mazo slimnīcu vadītāju ar nesamērīgi lielu politisko ietekmi. Jānis Birks (TB/LNNK) ir viens piemērs – iegāja politikā tikai tāpēc, lai dabūtu savai privātajai slimnīcai pašvaldības naudu. Un šī apvienošana, teiksim, visā visumā bija tīri laba, tikai diemžēl praksē notika ne tik daudz, lai optimizētu organizatorisko darbu, cik kontrolētu šos naudas kanālus. Tautas partijai, kas Gundara Bērziņa vadībā veica šo darbu, galvenais jau bija uztaisīt pieslēgumu pie naudas *trubas*. Bet apvienot vajadzēja – sadrumstalotība bija pārāk liela. Tomēr Rīgas Pirmās slimnīcas slēgšana bija absurds.

DDD: Pirmā slimnīca esot bijusi nerentabla.

J.O.: Kādas mulķības!

DDD: Esot caurais maiss...

J.O.: Salīdzinot, piemēram, ar Stradiņiem? Pirmā slimnīca strādāja ļoti ekonomiski, bet bija divas lietas: zeme pilsētas centrā un Stradiņu bosu greizsirdība. Pirmā slimnīca strādāja daudz ekonomiskāk – vienu un to pašu darbu darīja pat divas trīs reizes lētāk. Un tas bija kā dadzis acīs. Arī daudzjos profesionālos rādītājos Pirmā slimnīca bija labāka, tādēļ tika darīts viss, lai to iznīcinātu. Neatliekamajā palīdzībā šī slimnīca faktiski bija neaizstājama. Tieši tur nostrādāja personiskā greizsirdība uz vienu otru Daugavas otrā krastā. Veselības ministrijas stratēģiskajā padomē, kas akceptēja Rozentāles lēmumu, noteicošais vārds bija Stradiņu bosiem. Profesijā greizsirdība pastāv visur, arī medicīnā.

DDD: Bet kā tas ietekmē pacientus?

J.O.: Aizbrauciet kādreiz ar ātro palīdzību uz Stradiņu uzņemšanu...

DDD: Esmu izbaudījis, cik “ātri” tur viss notiek – vari priecāties, ja palātā tiec pēc piecām stundām...

Vai problēma ir cilvēku trūkums, kas strādā?

J.O.: Stradiņa slimnīca nekad nav bijusi neatliekamās palīdzības slimnīca – tā vienmēr ir orientējusies uz plāna pacientiem. Tieši tie arī ir aploksņu devēji. Otra lieta, tur nekad vadībā nav bijis ārsts, kas kaut ko saprot no neatliekamās palīdzības.

DDD: Jūs teicāt, ka viens no iemesliem, kādēļ vajadzēja iznīcināt Rīgas Pirmo slimnīcu, ir zeme pilsētas centrā. Ja nemaldos, zeme nav privatizēta, un kādreizējās slimnīcas telpās joprojām ir ārstniecības iestāde.

J.O.: Šobrīd tā ir vienkārši liela poliklīnika. Ja nevarēja pārdot visu to kvartālu, Ušakovs atrada citu risinājumu. Viņš visas centra poliklīnikas ieceļ tur, un centra ēkas, kurās vairs nav poliklīniku, pārdod. Tik labs bizness nesānāca, bet tomēr! Tagad milzu summas tiek tērētas ēku remontiem. Nauda vēlēšanām būs!

DDD: Esmu dzirdējusi, ka Pirmajā slimnīcā latvieši var viegli aizmirst, ka Rīga ir Latvijas galvaspilsēta. Tur viss notiekot krievu valodā – nu, gluži kā Maskavā!

J.O.: Pirms dažiem gadiem Rīgā pie Pirmās slimnīcas poliklīnikas ēkas atklāja piemiņas plāksni. Tā bija pirmā piemiņas plāksne Rīgā cilvēkam, kurš 4. maijā nobalsoja pret Latvijas neatkarību – Leonīdam Kurdjumovam.

DDD: Kāpēc tur?

J.O.: Viņš bija Rīgas domes Sociālo jautājumu komitejas vadītājs, un viņa sapnis bija tur ierīkot hospitāli padomju armijas veterāniem.

DDD: Principā tas ir izdevies?

J.O.: Šo sapni īstenot viņam neizdevās – nav tur tāds hospitālis.

DDD: Bet kontingents ir...

J.O.: Vadībā, protams, tagad ir. Es biju zināms šķērslis dažiem plāniem, tāpēc man neizdevās tur palikt.

Turpmāk vēl...

Intervēja Liene Apine

“Savulaik Latvijas Banka bija veikusi aprēķinus, kādu procentu no valsts kopprodukta (IKP) patiesībā tērējam veselības aprūpes sistēmai. Tika pierādīts, ka, ņemot vērā valsts ieguldījumu, cilvēku veiktās iemaksas, IKP procents atbilst tam, ko prasa slimnīcu direktori, arodbiedrība u.c.”

giem raksturīga ir vēlme sakārtot savu personisko labklājību. Pie varas esošajiem nav valstsvīra domāšanas, viņi nespēj domāt par tautu un vienkāršo cilvēku interesēm.

J.O.: Principā – jā. Lielajiem politiķiem jau nav šādu problēmu – kad viņi saslimst, viņi atrod labu slimnīcu, labu profesoru, kurš tad koncentrē visus resursus un visu izdara perfekti, un deputāts, ministrs vai augsts ierēdnis pateicībā par labu servisu, sava radnieka vai drauga ārstēšanu piešķir kādu miljoniņu attiecīgajai slimnīcai.

Latvijā šobrīd ir visi elementi (ārsti, slimnīcas, tehnoloģijas, laboratorijas, arī budžets u.c.), kas varētu veidot ļoti labu veselības aprūpes sistēmu. Un tāpēc, ka pastāv šis budžets, visiem liekas, ka ir arī sistēma, bet sistēmas nav. Horizontālo saišu starp visām šīm struktūrām nav, un katrs iestādes vadītājs individuāli cenšas kaut kā piezīsties pie budžeta.

“STRADIŅI” – AUGONIS VESELĪBAS NOZARĒ?

Jānis Ozols: Lielākais augonis, protams, ir Stradiņa slimnīca. Tur tiešām

ka naudas daudzumu, ko katra slimnīca tērē vienam un tam pašam pakalpojumam, tas ir, ja nosacīti Rīgas Pirmā slimnīca poti veica par vienu latu, tad Infektoloģijas centrs par gandrīz pieciem?

J.O.: Uz to pusi, tomēr ne gluži tik vienkāršoti. Kaut kas jau katrā slimnīcā nedaudz atšķiras gan sarežģītības, gan izmaksu ziņā, bet ne jau tik ļoti. Domāju, ka tagad situācija nav daudz mainījusies.

Esmu pieredzējis, kā notiek lobēšana un konkurentu apkarošana. Kad Rīgas Pirmajā slimnīcā ieviesām invazīvo kardioloģiju, Stradiņu un uzvārdi) ilgi cīnījās, lai mums to vispār neapmaksātu, kaut gan mums bija augsta līmeņa kardioloģija. Beigās konstatējām, ka mums par to pašu procedūru maksās trīs reizes mazāk nekā Stradiņa slimnīcai. Pirmajā slimnīcā bijām izveidojuši diezgan labu ekonomisko dienestu, jo daudz bija jārēķina. Galu galā izrādījās, ka pat ar salīdzinoši nelielu valsts finansējumu jaunais pakalpojums mums ir rentabls.

DDD: Kur Stradiņi liek šo naudu?

J.O.: Notērēt jau nav problēma. To visi māk...

DDD: Medicīnas personāls blāuj, ka algas ir par mazām, bet kur paliek nauda?

Ivars Bisnieks: “MANS MĒRKĪS IR ATJAUNOT PIRMASKARA LATVIJAS AIZSARGU ORGANIZĀCIJAS GARU UN PRESTIŽU!”

Turpinājums no 1. lpp.

Ivars Bisnieks: Jums ir pilnīga taisnība, tādēļ arī izveidojām jaunu aizsargu organizāciju. Mēs esam panākuši sadarbību arī ar Aizsardzības ministriju. Ir vienošanās arī ar Kriminālpoliciju – mēs viņus konsultējam un palīdzam meklēt sēņotājus, ogotājus, kas aizgājuši no mājām. Man pašam ir divdesmit piecu gadu pieredze kā mežstrādniekam. Praktiski viena daļa mūsu organizācijas biedru ir no specvienībām – cilvēkiem, kas šīs jomas pārzina.

DDD: Ar kādu mērķi jūs dibinājāt “Latvijas aizsargus” – ne jau tādēļ, lai tikai meklētu mežā noklīdušos sēņotājus?

I.B.: Virsuzdevums ir atjaunot pirmskara Latvijas Aizsargu organizācijas garu un prestižu. Mēs pārņemam aizsargu aktīvo militāro pusi – militārais sports, parastais sports, kultūra un viss pārējais, kas aizsargiem bija pirmās Latvijas laikā, protams, pielāgojot šodienas vajadzībām un prasībām un ņemot pretī to, ko mums piedāvā. Piemēram, mēs nodrošinām pasākumu apsardzi. Krustpils novads ir izveidots biedrība “Daugavas Pārūpieši”, kuras sastāvā ir arī mūsu organizācija. Vēl biedrībā ir Vēstures muzejs, Brāļu kapu apvienība un dažādas patriotiskās latviešu organizācijas. Es esmu biedrības “Daugavas Pārūpieši” valdes loceklis, un mūsu organizācija ar Vides Aizsardzības fonda starpniecību Krustpils novadā palīdz jauniešiem, Jaunsardzei.

DDD: Kurš var iesaistīties jūsu organizācijā?

I.B.: Praktiski jebkurš, kas ir morāli nobriedis. Ar zināšanām, bez zināšanām, bet ir morāli tam nobriedis.

DDD: Kam nobriedis – veikt Latvijas deokupāciju un dekolonizāciju? Atjaunot 1918. gada Latvijas Republiku?

I.B.: Pirmkārt, rūpēties par cilvēku drošību tajā reģionā, kur viņi atrodas. Respektīvi, ir jābūt gataviem cīnīties pret zagļu uzbrukumiem, laupīšanām vai kādām citām destruktīvām darbībām. Kaut gan tas ir policijas darbs, bet mēs ļoti labi zinām, ka trim pagastiem vai novadiem ir viens pilnvarotais. Lidz ar to, esot šiem cilvēkiem savās vietās, viņi ir gatavi aizsargāt jebkurā gadījumā, lai apkārtnes ģimenes justos droši. Nedod, Dievs, protams, ja notiktu Ukrainas variants.

DDD: Tātad vairāk tā tomēr ir latviešu paš aizsardzības kustība?

I.B.: Paš aizsardzība, lai saglabātu latviešu tautu un Latvijas iedzīvotājus pasargātu no dabas katas-

trofām un dažādām nelaimēm – respektīvi, pildīt glābšanas dienesta funkcijas. Darbības spektrs ir visai plašs.

Protams, lai organizācija varētu veiksmīgi attīstīties, nepieciešami līdzekļi. Liela problēma ir ar tehnikas un inventāra iegādi. Otrā būtiskākā problēma ir uzticīgu cilvēku trūkums. Ikvienu, kurš vēlas mums pievienoties, mēs pārbaudām. Pārbaudes laiks ir gads.

PATRIOTISMS IR JĀIEAUDZINA

DDD: Šodien varam dzirdēt, ka jaunatne nav gatava aizstāvēt savu Tēvzemi un nāciju. Kādēļ?

Ivars Bisnieks: Problēma, manuprāt, ir likumos, kādus ir pieņēmusi mūsu valdība. Konkrēti domāju “juvenālo justīciju”, ko vienkārtējie cilvēki saprot kā bāriņtiesu darbību. Uzskatu, ka šī sistēma ir pilnībā jālikvidē.

DDD: Kāpēc?

I.B.: Kad tiek izņemts bērns no ģimenes, nevienam nenoskaidro patiesos apstākļus – vienkārši paņem bērnu un viss. Lielais skaidrošanās darbs, ja vispār tāds notiek, ir pēc tam. Otrkārt, tiek runāts par bērnu un jauniešu tiesībām, bet kur tad ir pienākumi? Bērniem, protams, ir jābūt tiesībām sevi aizstāvēt un pasargāt bezizejas gadījumā, un lūgt palīdzību. Bet būtu nepieciešams, lai likumi tomēr kaut nedaudz ļautu bērniem izskaidrot, ka ir arī pienākumi. Audzināšana ir ļoti svarīga. Pienākumu aizstāvēt savu nāciju un valsti ir jāiemāca! Man pašam ir deviņas atvases un labprāt parūpējos arī par kaimiņu bērniem.

Viens no maniem dēliem ir zemessargs, meita darbojas Jaunsardzē, vēl viens dēls pagājušā mācību gada sākumā arī iestājās Jaunsardzē. Tā ir viņu brīva izvēle.

DDD: Vai Latvijai vajadzētu pārņemt, piemēram, Šveices vai Izraēlas kārtību, kur ikvienam – pat sievietēm – ir jāiziet obligātā militārā apmācība? Varbūt tas iemācītu latviešiem pienākumu pret savu Tēvzemi?

I.B.: Taisnība, bet mūsu sabiedrība ir inficēta ar stulbumu. Viens ir tas, ka ir paradums gulēt uz veciem lauriem, bet otrs – šis stulbuma sindroms. Kamēr to neizskaidrē, nekas nebūs.

DDD: Kā jūs to domājat?

I.B.: Runājoties telefoniski ar kādu patriotisku cilvēku (nesaukšu vārdā), teicu – ir vērts cienīt šo

pretējo viedokli. Zinot, ka viņš ir rūdīts komunisti, ko pārliecināt nu nekādi nevar, bet par to, ka viņam ir stingrs mugurkauls, ka viņš nemainīs savus uzskatus, manā skatījumā, viņš ir pelnījis cieņu. Lie lai daļai mūsu sabiedrības nav šī mugurkaula. Kamēr mums neparādīsies cilvēki ar savu nostāju, kuri patstāvīgi par savu ideju, nekam nebūs jēgas.

DDD: Vai, jūsuprāt, nacionālās idejas, pašapziņas trūkums ir drauds latviešu tautas un Latvijas valsts pastāvēšanai?

I.B.: Protams! Mūsu tautai un valstij nav nākotnes, jo neesam neko iemācījušies no mūsu tēvu tēviem, no vēstures. Kas mūs dzina iestāties Eiropas Savienībā?! Tas, ka varam braukāt pa pasauli bez vizām, varbūt ir labi, bet par kādu cenu? Ja stājamies ES tikai tirgus dēļ, lai varētu attīstīt savu ekonomiku, tad šī ideja ir totāli izgāzusies. Ja mums būtu labas un kvalitatīvas preces, tad tās gribētu arī tad, ja mēs nebūtu nevienā savienībā. Ja mums ir vajadzīgas dabas izejvielas, par noteiktu cenu var vienoties un nopirkt. Es personīgi neredzu nevienu lietu, kuras dēļ mums bija jālien iekšā kaut kādā savienībā. Padomju Savienība – sabruka, Eiropas Savienība, cerams, tāpat sabruks.

DDD: Tikai var gadīties, ka Eiropas Savienības ietekme uz cilvēku apziņām izrādīsies daudz degradējošāka nekā PSRS.

I.B.: Te varētu piekrist. Strauji un neapdomīgi ielēcām šajā vilcienā, kas nesās uz turieni, kur tālāka ceļa faktiski nav. Tāpat kā uz dzelzceļa, kur galā ir grants kalns, kurā ieskrīsim.

DDD: Tas ir labākajā gadījumā, bet var gadīties, ka visi iegāžas smirdīgā mēslu čupā...

LATVIJA – ES BUFERZONA

DDD: Vai, jūsuprāt, prasība likvidēt okupācijas sekas ir aktuāla?

Ivars Bisnieks: Protams, jo pēc neatkarības atjaunošanas nekas nav darīts, lai tās likvidētu. Šeit joprojām ir piektā kolonna! Kā 1939. gadā viņi – okupanti un kolonisti – ienāca, tā nekur nav aizgājuši. Domāju, ka aizsargu kustības, kas bija tik prestiža pirmskara Latvijā, atjaunošana, varētu mainīt šo situāciju.

Mums ir jāaudzina jaunā paaudze ar brīvības ideāliem. Piedāvāju savu organizāciju – durvis ir vaļā, nāciet, pamācīsim, kā dzīvot, pamācīsim vēsturi.

Tie, kuri gribēs un izturēs, tie arī būs nākamie latviešu tautas sargi, bet tie, kuri atkritīs – uzreiz tiks atslēgti...

Ja latvieši zinātu savu patieso vēsturi, manuprāt, mainītos mūsu attieksme pret mums pašiem, jo latviešiem ir ar ko lepoties. Vai kāds zina, ka daži latviešu partizāni dzīvoja mežos vēl līdz astoņdesmitajiem gadiem? Zinu, ka Latgales pusē padomijas laikos no meža iznāca vecčuks, kam bārda līdz jostas vietai, un jautāja – vai tie sarkanie beidzot ir aizvākušies?...
DDD: Notikumi Ukrainā varbūt ir mainījuši uzskatus, bet līdz šim daudzi mūs nesaprata, jo uzskatīja, ka mēs taču dzīvojam miera laikos, kad nekādi uzbrukumi nav iespējami.

I.B.: Miers ir relatīvs, jo nekāda miera te nav. Faktiski ir jāsaprot tas, ka mēs, iestājoties Eiropas Savienībā, esam nonākuši tādā kā buferzonā. Reiz “Krustpunktos” viens atvaļināts virsnieks pareizi pateica – Latvija ir salīdzināma ar buferzonu hokejā, kas ir spēles laukuma vidusdaļa – cīņa ir par to, kurš ātrāk pārskrīs uz pretējo pusi un ieņems pozīcijas. Mēs esam starp šiem diviem lielajiem dzirnakmeņiem...

DDD: Tas ir okupācijas sekas. Padomju laikā tev bija jābūt pelēkai masai.

I.B.: Tieši tā. Viņi nav arī beiguši te darboties. Viņiem uzticīgi cilvēki ir gan valdībā, gan Saeimā, gan arī drošības dienestos.

Lai kaut ko beidzot mainītu, latviešiem ir jāmainās un jāklūst atbildīgiem par savas tautas un valsts likteni. Tādēļ arī nolēmu, ka ir jādara viss, lai izveidotu Latvijas laika aizsargiem līdzīgu organizāciju.

Manuprāt, kamēr visās šobrīd reģistrētajās aizsargu organizācijās nebūs iekšējās kārtības, nevienam aizsargus neuztvers nopietni. Lai ko šīs organizācijas darītu – mācītu celt teltis vai iekurt ugunsgrākus –, tām jāatceras, ka nav nekā svarīgāka par organizācijas prestižu. Mūsu priekšteči pirmās Latvijas brīvvalsts laikā pacēla aizsargu morāles latīņu tik augstu, ka, lai kā es censtos, esmu vēl tālu no tā. Toreizējā aizsarga prestižs bija tāds, ka, ja viņš izies kaut vai bez muničera, viņu tik un tā pazīs. Tagad, atvaino, nav ne tuvu tam. Mans mērķis ir sakārtot šo kustību, atjaunot tās prestižu, lai ikviens zinātu, ka uz aizsargiem var paļauties!

TEĀTRIS AR KAROGU MAIŅU

DDD: Kā jums liekas, kāpēc mūsu valsts vadītāji ir izvairījušies (un izvairās) no jautājuma par Latvijas deokupāciju, dekolonizāciju?

Ivars Bisnieks: Domāju, ka tas ir tādēļ, ka valsti vada egoisti un savu personisko interešu vergi.

“Lai kaut ko beidzot mainītu, latviešiem ir jāmainās un jāklūst atbildīgiem par savas tautas un valsts likteni. Tādēļ arī nolēmu, ka ir jādara viss, lai izveidotu Latvijas laika aizsargiem līdzīgu organizāciju.”

DDD: Var novērot paradoksālu parādību – daļa sabiedrības pat ikdienas sīkumos īsteno strausa politiku, iestāstot sev, ka ir labāk, nekā patiesībā ir. Vai tiešām cilvēki baidās ieraudzīt patiesību?

I.B.: Tās ir okupācijas sekas. Padomju laikā tev bija jābūt pelēkai masai. Ja Centrālā komiteja pateica – rīt mēs pievedīsim desas, tad cilvēks ticēja, ka rīt būs desas. Un šī ideoloģija turpinās arī šodien – tā nav izskausta, bet tiek borēta un dzīta iekšā. Un, ja mums ir šī piektā kolonna (mafija) pie teikšanas, tad jājautā – ar ko atšķiras Hitlers, Staļins un visi pārējie? Ne ar ko.

DDD: Sarunās esam daudz kārt secinājuši, ka Atmodas laikā lijis pārāk maz asiņu, lai cilvēki saprastu, ko nozīmē neatkarība un brīvība. Varbūt šodien daudz zinātā brīvība nemaz toreiz netika iegūta?

I.B.: Tas bija teātris ar karogu maiņu, kuram cilvēki noticeja. Šis teātris turpinās. Un nevienam vairs nav noslēpums, ka mūsu ekonomika un aizsardzība ir pilnībā iznīcināta. Atliek tikai proporcionāli salīdzināt vēsturiskos skaitļus – tagad toreiz. Aizsardzības ministrs Vējonis nosauca šos skaitļus, kas ne tuvu nav pirmskara Latvijas laika bruņotajiem spēkiem: aizsargu vien bija 80 tūkstoši – kur nu vēl Latvijas ar-

mija, Latvijas robezsargi, policija!

DDD: Toreiz godā bija patriotisms.

I.B.: Un toreiz katrā otrajā mājā bija aizsargi, bija ticība, bija attīstība. Bet tagad? Tagad tauta ir notrulināta, slimo ar debīlismu.

DDD: Jūsuprāt, kam būtu jānotiek, lai kaut kas mainītos uz labu?

I.B.: Pirmkārt, ir jāpamostas no šī stulbuma un

debīlisma miega. Lai ikviens loģiski padomā un godīgi atbild – vai esam gatavi sākt visu no nulles? Latvijai ir vajadzīgs viens vadonis, nevis simts babuļņieku. Tas nu ir viennozīmīgi. Labāk viens diktators nekā simts mērķaķu ar granātām.

Bet, runājot par aizsargiem, durvis ir vaļā. Tikai jāpiebilst, ka nevienam netiks ļauts diktēt savus noteikumus – vai nu nāc un dari kopā ar mums, vai sēdi mājās, kāju pār kāju pārlīcis, un sūc aliņu. Ja nav vēlēšanas pašreizējai (mafija) pie teikšanas, tad jājautā – ar ko atšķiras Hitlers, Staļins un visi pārējie? Ne ar ko.

Esam izveidojuši organizācijas lapu interneta portālā www.draugiem.lv/ivars9254/, taču ar mani var sazināties arī pa tālruni: 29655883 vai e-pastu: ivars9254@inbox.lv

Intervēja
Liene Apine

VĒSTULES

VAI PATRIOTISMS
IR ŪDEŅAINS?

2014. gada valsts budžeta veidošanas laikā, starp citu, ieteikts arī skolās mācīt patriotisko audzināšanu, kura jau sen ir atstāta novārtā un kuras trūkuma dēļ jaunā paaudze atstāj Latviju.

Tikmēr Kārlim Streipam "patriotiskā audzināšana ir stipri ūdeņains jēdziens" ("Laiks" Nr. 30), tātad, mācīties ASV skolās, viņam nekas nav palicis prātā – nedz par ASV, nedz par Latviju. Bet, ja latviešu patriotiskie leģionāri nebūtu palēninājuši krievu okupācijas gaitu, tad Streipa vecāki visticamāk nemaz nebūtu varējuši nokļūt ASV.

Pabērna lomā atstātā patriotisma dēļ latviešu bērni maz ko zina par Latvijas vēsturi un nespēj izvērtēt tagadnes notikumus. Lasiju, ka Liene Apine, vācot materiālus grāmatai par nacionālajiem partizāniem, ceļā savā automašīnā bija uzņēmusi divas skolnieces. Uz jautājumu, vai viņas zina, kas ir nacionālie partizāni, meitenes nespēja atbildēt, tāpat nezināja, kas ir Kalpaks, un vēl daudzas lietas no Latvijas vēstures.

Patriotisms ir zemes sāls – mīlestība uz savu valsti. Bez patriotisma nav Latvijas nākotnes. Tāpēc patriotiskā audzināšana ir liekama pirmajā vietā.

J. Rolavs

TIEK NOKLUSĒTA
PATIESĪBA BRĀĻU KAPOS

1936. gada 11. novembrī tika iesvētīta Latviešu Svētvieta – Brāļu kapi Rīgā. Neaizmirstama sirds cieņa un patiesa goddevība remdināja tuvinieku zaudējuma sāpes. K. Zāles, Zeidaka u.c. sirds darbs stiprināja.

Ne baismākajā murgā nerādījās, kas sāksies pēc nepilniem četriem gadiem. Pusgadsimtu slepkavos tautu un iznīcinās pat kapu vietas... Nepaspēja!

Atgūvām it kā neatkarīgo Latviju, bet ar visiem okupantiem. Arī savu Varoņu – Brāļu kapus Rīgā, bet ar uzstādītajām čekistu zvaigznēm uz plāksnēm...

Pēc Otrā pasaules kara, kad pasaule iepazīna sarkanarmiešus kā izvarotājus un laupītājus, Staļins ar Višinski sarkanarmiju likvidēja, un no 1947. gada 23. februāra svinēja PSRS armijas un flotes padomju armijas dienu – armijas, kas neesot ne laupījusi, ne izvarojusi. 1958. gadā mūsu Svētvieta apbedīja sarkanarmiešus – kareivjus un partizānus. Pēc t.s. neatkarības atjaunošanas no kapuvietām noņēma zvaigznes – sapāroja Latvijas Brīvības izcīnītājus ar Latvijas iznīcinātājiem!

Lai vēstures viltotāji atjauno vēsturisko patiesību! Ja nevar Latvijas iznīcinātājus pārāpbedīt pie sarkanarmiešiem, tad zvaigznes viņu kapuvietām ir jāatdod, lai cilvēkus nemaldina, lai 11. novembrī bērni nededz sveces un neliek ziedus tiem, kas ir iznīcinājuši Latviju.

Vislabāko vēlū!

Daina Šķiezna Elsberga
RīgāPRESTIŽS JEB
“AUNU KLIĶES”,
FILOZOFIJA?

Vilnis Eisters

JAUTĀJUMS
IR PAR
IZDZĪVOŠANU

4.maija kliķes iznīreļu kleptokrātiskās politikas “elitei” apkārt ir izveidojies tāds “draugu-saimnieku” pulks, ka nav nemaz vajadzības meklēt ārējos ienaidniekus – viņi visi sēž pie latviešu tautas vāķēšanas (bēru) galda. Būtnes bez nacionālā lepnuma un pašlepnuma ir tikai iznīcībai nolemto aunu bars. Viņu dzīves dominante ir nevis latviešu tautas dzīvība, aizsardzība, nacionālais gods un pašcieņa, bet iztapība “draugiem” Rietumos un Austrumos.

Upurējot varoņus, nacionālo pašlepnumu, iznīreļu kliķe pati paliek savā vietā (pagaidām) – zemisks, padevīgs aunu bars. Viņi palika savā vietā – latviešu pašlepnums savējā! 1941. gadā tādu *pašuzmiņķēto glanci* ātri nograuja “krievu draugu” utis lopu vagonos!... Nevaram nepiekrīst *antifašistu* lozungam “Pasauli bez nacisma, fašisma un totalitārisma!”, bet nevaram piekrist, ka lozungs ir nepabeigts. Tur turpinājumā jābūt: “Pasauli bez lielskrieļu šovinisma – galējo formu nacisma, bez cionisma – viena no rasisma un rasu diskriminācijas formām!”

Starp citu, tieši cionisma mērķu sasniegšanai tiek attaisnota demagoģija, šantāža, vardarbība, starptautisko tiesību normu pārkāpšana u.c. līdzekļi. Palūkojieties, kas notiek Palestīnā! Izraēlai esot jābūt ebreju – vienkopienas nacionālajai valstij. Mērķa vārdā Izraēlas valdošā kliķe sadarbibā ar ASV neko neželē.

Arī Latvija vēlas būt nacionāla valsts. Taču šeit ir nianse – jautājums par izdzīvošanu. Tikai Latvijā kā nacionālā valstī spēj saglabāties un attīstīties latviešu tauta, citādi tā strauji zaudēs savus dzīvības spēkus. Taču atskan lozungs “FAŠIZM NEPROIĢOT!” Tā pret latviešu tautas dzīvības alkām protestē

lielskrieļu šovinisti, cionisti, dažādi *zurofi, koreni* un tamlīdzīgi “cīnītāji”! Absurds, nelietība?

Pasauli bez komunisma-boļševisma! Bet to jau nav nosodījuši “pasaules varenie”, citādi uz apsūdzēto sola būtu jāsēžas arī vienam otram “dieva izredzētajiem”, kuri tik aktīvi cīnās pret fašismu, kas nosodīts Nirnbergā. Nosodīja vācu nacionālsociālismu – zaru, kurš izauga uz kropļīgu komunistu jeb lielskrieļu šovinistu koka stumbrā. Nenosodītais lielskrieļu fašisma dvīnis ir uzsācis savu histērisko amoka skrējieni Krimā, lai atjaunotu “pasaules jaunuma perēkli” – impēriju.

Rietumu “draugi” atkal esot nespēcīgi, tāpat kā bija toreiz, kad pie varas izlauzās lielskrieļu šovinistu skolnieks Hitlers. Putins paziņoja, ka veidos “krievu pasauli”, bet kādu vietu tur atvēlēs bezprincipiāliem auniem, par kādiem iztaisās arī mūsu varas ragneši? Kādu efektivitāti ir izrādījuši šī aunu bara “sargsuniši”? Kādu efektivitāti un kapacitāti ir parādījuši tie, kuriem ir jāaizstāv Latvijas un latviešu tautas pamatvērtību – dzīvību?

“AUNU KLIĶES”
UZVARA –
PIEKTĀ
KOLONNA
LATVIJĀ

Pat Latvijas iekšlietu ministrs atzina, ka viņi nestrādā perfekti. Ja nu vienīgais “varondarbs” bija “DDD” veidotāju tiesāšana... Jā, bet ko gan var labu paveikt cilvēki bez nacionālās pašapziņas, lepnuma un vērtību sajūtas? Tie ir parasti algotņi. Un rezultāts ir redzams. Piektā kolonna Latvijā zeļ un plaukst, bet latviešu tauta pie tās ir tik ļoti pieradusi, ka pat neizprot savu neapskaužamo stāvokli.

Jau gandrīz pusi no “aunu kliķes” valdīšanas laika ir arī latvieši, kuri sev katru dienu jautā: “Ja ne es, tad kurš, ja ne šodien, tad kad tiks veikta DDD? Vai nebūs par vēlu????” Šie latvieši drosmīgi un pašaieliedzīgi runā par aizliegto – brīdina par mīnu ar laika degli, kurš ievietots okupantos-kolonistos. Brīdina par piekto kolonnu – mīnu latviešu tautas iznīcināšanai. Tikmēr kliķe lepojas ar “diplomātisko uzvaru” – okupantu armijas izvešanu, kaut gan tūkstošiem novilkta formas un palika

Latvijā. Lūk, un šeit ir jājautā: kā sauc to, kas kara darbības laikā tiek pārģērbts civilajā apģērbā? Partizāns, diversants, spiegs? Darbības lauku var pielāgot nepieciešamībai, bet piektā kolonna ir un paliek ienaidnieks latviešu tautas aizmugurē.

cik svarīgi ir izolēt upurus no noziedzniekiem, lai aizsargātu upuru komfortu un dzīvību savā mājoklī. Latviešu tauta – upuru tauta, kuru kādreiz upurēja Rietumi, – joprojām tiek terorizēta, iebaidīta, depresēta. Latvieši ir nedroši par šodienu un apspiesti no

“Psihiatri, bet ne Rietumu politiskie “draugi”, saprot, cik svarīgi ir izolēt upurus no noziedzniekiem, lai aizsargātu upuru komfortu un dzīvību savā mājoklī. Latviešu tauta – upuru tauta, kuru kādreiz upurēja Rietumi, – joprojām tiek terorizēta, iebaidīta, depresēta. Latvieši ir nedroši par šodienu un apspiesti no krievu okupantiem un ES politiķiem, mūsu “draugiem” un sabiedrotajiem.”

NATO? Latviešu tautas apdraudējums, dzīvo blakus kaimiņos – blakus dzīvokli vai mājā. Kamēr Latvijas armija meklēs zābakus, krievu okupants jau 20 gadus ir kaujas gatavībā – gaida savējos. Ak, integrācija? Tā ir elementāri primitīva kapitulācija! Jo latvietis pret okupantiem izturas žēlīgāk, jo spilgtāk izpaužas viņu zvēriskums, gluži vai ģenētisks naidis pret latviešu tautu, valodu, dzīvības vērtību. Ne patika pret latviešiem tiek ieprogrammēta ģimenēs un ieaug katrā nākamajā paaudzē.

Uzpūstās okupantu cilvēktiesības ir anarhisms. Okupantu izvairīšanās no viņu noziegumu atklāšanas un nosodišanas rada haosu Latvijas specdienestos, kuri nezina, kam kalpot. Okupanti-kolonisti nes kolektīvo atbildību par līdzdalību noziegumos, kurus veica padkrieļu okupācijas režīms. Tādēļ DDD ir politiski viskorektākais variants, lai beigtu Otro pasaules karu Latvijā.

DDD ir jāveic ar Vācijas, Krievijas un sabiedroto – ASV, Lielbritānijas, Francijas līdzdalību. Bet, vai elitārā kliķē uzdrošināsies to pieprasīt saviem “draugiem”? Tikai tā varētu likvidēt vienu no nedaudzajām netaisnībām, kas vēl palikušas nepabeiktajā Otrajā pasaules karā. Tas gan pelnīti paceltu Latvijas valdības prestižu, ja stingri no “draugiem” Austrumos un Rietumos stingri tiktu pieprasīta DDD veikšana. Nebūtu latviešu tautai tik pazemojoši jānorauģas uz “aunu baru”, kura “prestīžam” ir tikai grēkāžu vērtība.

Psihiatri, bet ne Rietumu politiskie “draugi”, saprot,

krievu okupantiem un ES politiķiem, mūsu “draugiem” un sabiedrotajiem. Latviešiem pēc okupācijas režīma noziegumiem bija vajadzīgs rehabilitācijas laiks, lai sadziedētu brūces, izviesētos no fiziskās un psiholoģiskās spīdzināšanas un terorizēšanas. Taču ir noticis gluži pretējais – upuris vēl joprojām tiek mocīts.

Latvijā līdz šai dienai nav bijusi valdība, kura būtu griboša un spējīga parādīt Latviju, kāda tai ir jābūt, ko vēlas un kas pienākas latviešu tautai. Nekas vairāk kā citām tautām pasaulē – tikai BRĪVĪBA un tiesības uz attīstību un dzīvību mums ir vajadzīgas! Diemžēl nav tādu partiju Saeimā, kas vēlētos pieprasīt kara izbeigšanu un DDD realizēšanu. Neviena nepaceļ šos vitāli svarīgos jautājumus Rietumiem un Austrumiem.

Tāpēc pašai tautai ir jāsaņemmas – “aunu bars” latviešu priekšgalā neko nedarīs, ja mēs nekļūsim par kārtīgiem ganiem. Mūsu ideoloģija ir: dzīvību latviešu tautai, valodai, kultūrai un tradīcijām, identitātei – mūsu latviskai Latvijai! Lai nekad neatkārtotos krievu, vāciešu, žīdu un citu garāmgājēju iznīcināšanas orgijas! Mēs nepretendējam uz prātam neaptveramām naudas kompensācijām, kā to dara cionisti. Latviešu tautas dzīvībai nav naudas cena – cenu noteica DIEVS, mūsu tautai ziedojot Dzintarzemī, godīgumu, darba tikumu un garīgās bagātības. Mēs pieprasām DDD un Dieva dāvanas saglabāšanu, lai varam izdzīvot ar savu prātu un vērtībām mūsdienu civilizētā, divkosīgajā mēroņā pasaulē!

PIEDALIES – SĀKTA PROCEDŪRA REFERENDUMAM PAR TAUTAS TIESĪBĀM

Biedrība “Atvērtās pārvaldības partnerība Latvijā” ir uzsākusi parakstu vākšanu par tautas tiesībām ierosināt likumus.

Parakstu vākšana nav saistīta ar vēlēšanām. To sāka organizēt 18 biedrības, izveidojot koordinācijas padomi un pilnvarojot biedrību “Atvērtās pārvaldības partnerība Latvijā”. Tā ir neatkarīga no partijām un ekonomiskiem grupējumiem pilsoniska iniciatīva.

Tiek meklēti Latvijā **30 000 vīri un sievas, kam būtu drosme apliecināt:**
Es gribu sev paturēt to, ko Tēvs man ir devis!

Latvija ir demokrātiska republika un valsts suverēnā vara pieder tautai. Taču 2015. gada 1. janvārī stājas spēkā 08.11.2012. likums, ar kuru Saeima būtiski ierobežo Satversmes 2. pantā garantētās tautas tiesības rosināt likumus (arī parastos likumus – zemnieku, bērnu, dabas aizsardzības, izglītības, pārtikas kvalitātes u.tml.).

Turpmāk jebkura likuma rosināšanai vajadzēs **155 000** notariāli apliecinātu parakstu (pie notāra vai bāriņtiesā). Tā ir neizpildāma prasība.

Neviena iedzīvotāju grupa Latvijā – ne latviešu zemnieku, ne uzņēmēju, ne jauno ģimeņu, ne kādas citas grupas – nav 155 000 cilvēku liela, un tas nozīmē, ka būs neiespējami savākt nepieciešamo parakstu skaitu, piemēram, par latviešu uzņēmējiem nepieciešamās tiesību normas ierosināšanu vai kaitējošās apturēšanu. Turklāt Saeima ir noteikusi, ka visas izmaksas (ap 0,5

miljoni eiro) ir jāsedz iniciatoriem pašiem. Nevienai latviešu biedrībai nav tādas naudas! Tas nozīmē, ka no 2015. gada 1. janvāra iespēja rosināt likumus faktiski būs tikai ārvalstu vai lielu korporāciju lobētām grupām. Reāli tautai tiek atņemtas iespējas “noraut stop-krānu” sliktiem likumiem.

Ierobežojumi ir pretrunā ar konvencijās noteikto, ka politiskās tiesības ir īstenojamas BEZ MAKSAS un brīvi.

Piemēram, lai no Latvijas ierosinātu Eiropas pilsoņu iniciatīvu, regula Nr.211/2011 nosaka savākt vien 6 750 (nepilni septiņi tūkstoši) parakstu.

(Uzsverams: Latvijas interneta vietnē “Mana balss” savāktie paraksti nav Saeimai obligāti – tā drīkst arī neizskatīt priekšlikumu).

Tomēr absurds 08.11.2012. likuma grozījumus vēl ir iespējams apturēt!

Centrālā vēlēšanu komisija 06.08.2014. ir atļāvusi Latvijas pilsoņiem vākt parakstus par šādu likuma projektu:

Likums par 2012. gada 8. novembra likuma “Grozījumi likumā “Par tautas nobalsošanu, likumu ierosināšanu un Eiropas pilsoņu iniciatīvu”” atcelšanu

1.pants. Atcelt 2012. gada 8.novembra likumu “Grozījumi likumā “Par tautas nobalsošanu, likumu ierosināšanu un Eiropas pilsoņu iniciatīvu””.

Likums stājas spēkā tā izsludināšanas dienā.

Teksts, iespējams, ir sarežģīts, bet tāds bija vienīgais iespējamais. Atceļot

“Turpmāk jebkura likuma rosināšanai vajadzēs 155 000 notariāli apliecinātu parakstu (pie notāra vai bāriņtiesā). Tā ir neizpildāma prasība.”

grozījumus, atjaunojas agrākā redakcija – lai ierosinātu jaunu likumu, pirmajā posmā ir jāsavāc 10 000 parakstu, kas apliecināti pie notāra, un tad bez maksas tiek vākti pārējie 145 000 paraksti, ko organizē pašvaldības un CVK. Ja izdodas savākt 1/10 vēlētāju parakstu, likuma projektu Valsts prezidents nodod skatīt Saeimai.

Lai atjaunotu šo kārtību, 2014. gadā ir jāsavāc 30 000 notariāli apliecinātu parakstu. Apliecināšanas maksa ir 2,84 eiro – pie jebkura notāra, vai lauciniekiem – novada bāriņtiesā. Caur Notāru padomi parakstu veidlapas tiek izsūtītas visiem notāriem, bet caur Pašvaldību savienību – bāriņtiesām.

Svarīgi, lai parakstu lapas nepazustu. Ar Notāru padomi būs vienošanās, ka lapas var atstāt pie notāra, reizi mēnesī iniciatīvas grupas pilnvarotais apbrauks tās savākt. Taču – lai var salīdzināt – katrs, kurš parakstījies, paziņojiet par to uz e-adresi:

briviba@atvertaparvaldiba.lv

vai ar izziņu uz telefona numuru: 20732888.

Ja Saeima atteiksies skatīt likuma projektu, sekos referendums. Vairāk informācijas www.atvertaparvaldiba.lv vai pa telefonu: 20732777.

Ivars Redisons

LASĪTĀJA SAŠUTUMS

Esot JĀIET balsot?

Viterungs

Tuvojas “vēlēšanas”, un tās esot “demokrātiskas”. Bet okupētā valstī nekur pasaulē demokrātiskas vēlēšanas nemēdz būt! Un Latvija joprojām ir okupēta valsts, jau kopš 1940. gada. Tajā ir iesūtīti “zaļie čekistu rikļurāvēji”, gluži kā Ukrainā – “zaļie cilvēciņi”. Cik to ir? Izkūkotās latviešu kolaborantu smadzenes apgalvo, ka 300 000?!!! Meli, meli un vēlreiz meli!!!

Kas latviešu tautai pateiks patiesību, cik tad beigu beigās ir šo “zaļo cilvēciņu”? Aldermane ir spēcīgi veikusi naturalizāciju, izdarot noziegumu pret latviešu tautu – bez noilguma, un nu esot palikuši tikai 300 000 okupantu!!! Šos absolūtos melus masu medijos producē uzpirkti okupantu pakaļlaižas – kolaboracionisti.

Kas tad prokuratūrā strādā? Tie ir čekas kadri vai to pēcteči. Lūdzu, čekas maisus vaļā, lai latvju tauta redz, kas tie par “ekspertiem” un “prokuroriem”, kuri vajā latvju patriotus, kā Leonardu Inkinu un citus!

Tikmēr sazombētā latvju tauta priecājas kopā ar okupantu, kurinot uz asfalta Krastmalā Līgo ugunskurus. Ušakovs to ir panācis ar savu okupanta viltību. Vai tiešām, latvieši, jūs nespējat okupantēna vaiga riebigajās grimāsēs saskatīt tā viltību?!!!

Un tā tad – esot jāiet balsot, tā kolaboranti aģitē. Kolaborant, kas tā aģitē! Dod man brīvo brīvvalsts vēlēšanu likuma sarakstu, un es iešu balsot. Bet, lai tas notiktu, ir jāatjauno 1918. gada 18. novembra Latvija, jāsasauc Satversmes Sapul-

“Vienīgā bezalternatīvas izeja Latvijai un latvju tautai ir 1918. gada 18. novembra Latvijas atjaunošana,”

Latvija ir kļuvusi par krievu skrandu proletariāta kopmītni, zagļu, bandītu, slepkavu, izvarotāju, čekistu bandu, kas iznīcina latvju tautu (nāciju). Ir jāsaprot, ka okupantam var piedzimt tikai okupants, ja vien viņš nepamet okupēto teritoriju. Vērts palasīt čekistu laika (PSRS) žurnālu “Vojenno istoričeskij žurnal” (1988–1992), kur “ģerži morda” Volkogonovs (CK loceklis) raksta par Sibīrijas un Tālo Austrumu pakļaušanu un iekarošanu. Tur arī ir parādīts, kā iznīcināja tautas no Baikāla līdz Klusajam okeānam. Un tas draud arī latvju tautai.

ce un jāatjauno Satversme, ko var izdarīt vienīgi Latvijas valsts pilsoņi – tie, kas tādi bija līdz 1940. gadam, un viņu pēcnācēji. Noziedzīgi naturalizētie (okupētājvalsts iesūtītie okupanti latvju nācijas iznīdēšanai) nav tiesīgi izlemt Latvijas likteni.

Kolaboranti! Lieciet galdā čekas maisus, lai es zinātu, cik čekistu ir ieplānoti nākamajā Saeimā! Ko slēpjaties?!

Uzskatu, ka partiju sistēma ir bandītu apvienību sistēma, kur latvju tauta nav izvēlējusies nevienu deputāta kandidātu. Naturalizēts okupants, kas naturalizēts, pieņemot noziedzīgu likumdošanu, vēlēšanās nav tiesīgs piedalīties.

LATVIETI, ATTOPIES!

KAS VAR BŪT PRETĪGĀKS PAR KOLABORACIONISMU?

Nerakstīšu par krievu bandītiem, bet par pašmāju sazombētajiem kolaboracionistiem, kuri izpārdod un iznīcina Latviju.

Lai cik tas šķistu jocīgi, bet kolaboranti ir latvieši, arī jaukteni, t.s. pilsoņi. Visa mūsu Saeima ir kolaboracionistu Saeima. Kopš čekistu atjaunotās Latvijas brīža nav pieņemts nevienš likums, kas atbilstu Latvijas valsts definējumam. Kolaboracionisti baidās definēt, ka “Latvija ir agrāri rūpnieciska valsts”, kāda bija brīvvalsts Latvija, ko definēja Kārlis Ulmanis.

Kolaboracionisti ir arī prokuratūrā. Kolaboracionistiem-prokuroriem nekad nav NOZIEGUMA sastāva... Protams, tiem ir “nozieguma sastāvs”, ja ebrejus sauc par židiem, krievu maišelniekus – par okupantiem utt. Tie ir Višinska veida prokurori – noziedznieki bez noilguma, kas iznīcina latvju nāciju.

Latvieti, tu iznīcīni Latviju, kad iztapīgi savam okupanta kaimiņam ar kolaboranta iztapīgu smīniņu pasaki “dobroje utro!”. Okupantam ir jārada visi apstākļi, lai tie bēgtu no Latvijas neatskatīdamies. Taču tā vietā ārpriekšīgi daudz kolaborantu ierēdņu sniedz intervijas okupantu mēlē. Riebjas pat skatīties uz šiem ģimjiem.

Lai Latvijā notiktu deokupācija, ģenerālnoteikums ir viens – ir jājūt riebums un sašutums pret okupantu kā pret bandītu, zagli, izvarotāju, tāpat kā tas ir Vidusāzijā. Un tikai tad okupanti saprasts, kā viņi tiek “mīlēti” šeit.

Vienīgā bezalternatīvas izeja Latvijai un latvju tautai ir 1918. gada 18. novembra Latvijas atjaunošana, pilnīga deokupācija, dekolonizācija, dečekizācija (kolaborantu lustrācija), brīvvalsts vēlēšanu likuma pieņemšana, kolaboracionistu tiesašana.

ATSAUKSME PAR PUBLIKĀCIJU

KĀ PALĪDZĒT PADOMJU PSIHIATRIJAS UPURIEM?

Aivars Gedroics

Ar patiesu prieku laikraksta “DDD” 24.07.2014. numurā izlasīju interviju ar godāto Albertu Sirmuļa kungu no Jelgavas. Pirms vairākiem gadiem mūs sveda kopā “Latvijas Radio 1” pārraide “(Ne)Brīvais mikrofons”, kurā dzirdēju uzstājamies šo cilvēku un, protams, piefiksēju, ka viņu, tāpat kā mani, vairumā gadījumu pārtrauc pusvārdā vai vispār neļauj viņam runāt. Mani ieinteresēja šī persona, jo biju pārsteigts, ka laikā, kad *psihslimnieki* tiek padarīti bezmaz vai par “svētajiem apustuļiem” un apstākļi *psihenēs* “sit pušu” komfortu PSRS laika viesnīcās, kāds cīnās

par to, lai viņam tiktu noņemta psihiskas slimības diagnoze, lai gan vairums ļaužu tagad dara pilnīgi pretēji – pie mazākām sūdzībām cenšas “izpūst no mušas ziloni” un vēlas izlikties, cik vien iespējams, garīgi slimāki, jo zina, ka problēmas viņiem šī statusa dēļ, ja vispār būs, tad minimālas, bet privilēģiju nāks vesels lērums. [...]

Ko darīt šajā situācijā, kā palīdzēt A.Sirmulim un viņam līdzīgi cietušiem ļaudīm? Manuprāt, stingri ir jāpieprasa Saeimai pieņemt likumu, kas veselu cilvēku slodzīšanu *psihenē* pielīdzina genocīda noziegumiem, par ko pienāktos augstākais soda mērs un kuram nebūtu noilguma (pašlaik tie ir pielīdzināmi sika apmēra zādzībai vai

krāpšanai, par ko pienākas naudas sods, piespiedu darbs vai īstermiņa ieslodzījums līdz 1 gadam; nekā citādi kā par pīrgāšanos par jau esošajiem un potenciālajiem upuriem to nosaukt nevar!). Pēc šādām likuma izmaiņām tādas kā, piemēram, daktere Biruta Kupča nevarēs ciniski deklarēt, ka nezinot nevienu gadījumu, kad kāds vesels cilvēks vispār būtu ar varu ieslodzīts trakonamā.

Otrkārt, protams, ir jālabo “reabilitācijas likums” tā, lai cilvēkam līdz ar atzinumu par nepamatotu ieslodzīšanu trakonamā tiktu noņemta arī “godpilnā” diagnoze. (Ja nu kāds ļoti gribēs to atgūt, mūsu “humānie” psihiatri viņam tādu iespēju, pro-

tams, vēlāk atkal neliegs.) Tagad tuvojas Saeimas vēlēšanas – LR pilsoņi, pieprasiet to potenciālajiem deputātiem!

Visbeidzot. Vajadzētu finansiāli palīdzēt Albertam Sirmuļa kungam izdot savus memuārus, ko viņš nav pabeidzis rakstīt, jo zaudēja cerību tos iespiest naudas trūkuma dēļ. Viņa dzīvesstāsta iepazīstināšana ar plašāku publiku parādītu mūsu likumdevēju sistēmas un “humānās” medicīnas īsto seju.

Ja ne ko vairāk, tad var vismaz šim cilvēkam izteikt morālu atbalstu, par ko Sirmuļa kungs neapšaubāmi arī būs ļoti priecīgs!

Latvieši, neesiet vienaldzīgi pret cita nelaيمي, jo rīt vai parīt tā var arī jūsu pašus piemēklēt!

NEVIENAM MĒS LATVIJU NEDODAM

Izpildīt vai neizpildīt Eiropas Savienības amorālo prasību ļaut ārzemniekiem iegādāties Latvijas zemi? Šādu spriedelēšanu grūti nosaukt par gudrību un valstisku domāšanu, taču tieši tādu jautājumu vēl līdz šā gada maijam sev uzdeva pie varas esošie.

Jau 2001. gadā latviešu jaunieši grāmatā “Nevienam mēs Latviju nedodam” ļoti skaidri un nešaubīgi pateica: **“Latvijas zemes un īpašumu pārdošana ārzemniekiem – tā ir latviešu tautas pārdošana verdzībā un neatbilst Jaunajai Pasaulei.”** Diemžēl tie, kuri šodien lemj Latvijas un latviešu tautas likteni, izrādījās sava glēvuma un pakalpības gara vergi, tādēļ tagad ikvienam ES pilsonim ir tiesības iegādāties gabaliņu Latvijas un turpmāk saukt to par savu.

Grāmata “Nevienam mēs Latviju nedodam”, kurā apkopoti jauniešu domrakstu konkursa darbi, 2001. gadā kļuva par varai netikamu izdevumu. Pret grāmatā publicētajām domām vērsās dažādi “inteliģences” pārstāvji un politiķi. Krievija pat nosūtīja Latvijai protesta notu. Šodien grāmata ir kļuvusi par bibliogrāfisku retumu, bet tajā publicētās domas joprojām nav zaudējušas savu aktualitāti. Tādēļ nolēmām turpmāk laikrakstā publicēt atsevišķus grāmatā iekļautos domrakstus. Tos ir rakstījuši jaunieši, par kuriem nešaubīgi var teikt, ka viņos sirds gudrības un patriotisma ir daudz vairāk nekā vairumam pieaugušo.

OMNIA MEA MECUM PORTO*

“1940. gada 5. novembrī mani – Aglonas ģimnāzijas pēdējās klases skolnieku – arestēja un zaldātu uzraudzībā aizveda uz Daugavpils cietumu. Bet pēc pāris dienām kopā ar daudziem tā sauktajiem padomju varas pretiniekiem un kontrrevolucionāriem iesēdināja lopu vagonos, kuri drīz vien uzsāka ceļu uz mums tobrīd nezināmajiem, biedējošajiem

Krievzemes plašumiem. Ceļā bija daudz laika pārdomām, analizēšanai, sava nozieguma, pārkāpuma meklēšanai. Ko es biju nodarījis? Pret ko noziedzies? Redzot sev apkārt tikpat apjukušas, pārbiedētas sejas, es sapratu, ka neesmu vienīgais, kurš nespēj rast atbildes uz daudzajiem neatbildētajiem jautājumiem. Prātā atausa lasītais “Grāfs Monte Kris-

to”, “Dundurs”, “Žanna d’Arka”. Sāku saprast un pierast pie domas, ka arī nevainīgais var būt vainīgs un sevis mocīšana, sava nozieguma meklēšana ir bezjēdzīga laika kavēšana. Nevienam no mums netika dota iespēja aizstāvēties, iebilst, cerēt uz attaisnošanu. Visvairāk mani uztrauca minējumi par to, ko domā tēvs, māte, māsa, radi, paziņas... Viņu acīs biju kļuvis par noziedznieku. Es, latviešu jauneklis, mazpulkcēns, kuram nebija nekā mīļāka, tuvāka, dārgāka par tēvu zemi, tiku saukts par tās nodevēju. Tobrīd biju gatavs uz dzimto zemi kaut rāpus aizrāpot. Sapņos es pat sajutu tās smaržu, dzirdēju balsi, kas sauca mani atgriezties. Zemes mīlestība, ilgas pēc tās sildīja mani ledainajos cietuma mūros un vēlāk, svešumā pavadītajos gados, neļāva zaudēt ticību sapnim – atgriezties mājās, turpināt savu senču iesāktos darbus, kopt un auklēt savu zemi – manu mantojumu.”

Šis ir rindas no mana vectētiņa atmiņu grāmatas, kurā noglabātas neskaitāmas dzīves gudrības, vērojumi, unikāla dzīves pieredze. To lasot, es sapratu, ka mana vectētiņa un viņa vienaudžu dzīves, izdzīvošanas un spēka pamatā bija tēvu zemes

par iespējami labākām zemes robežām. Kaila un atbaidoša parādījās mantkāre un skaudība, un daudzi it kā godīgi un dievbijīgi ļaudis, dzidamies pēc materiālā labuma, darīja pāri pat saviem tuviniekiem, tautai un zemei. Izrādījās, ka mantas, varas un zemes kāre ir stiprāka par senču izlolotajiem tikumiem, par reliģijas prasīto tuvākā mīlestību un nesavtību.

Lielākoties savu attieksmi pret dzīvi, sabiedrību un cilvēkiem bērni manto no saviem vecākiem. Manu vienaudžu vecāki ir izglītoti cilvēki, taču tikai retumis viņi ieminas par tādām augstākajām vērtībām kā tautas vienotība, patriotisms, tautas dvēsele, mūsu nacionālās pašapziņas saglabāšana. Tādēļ arī bērni nespēj izprast un pieņemt tādu latviešu literātu kā Raiņa, Pumpura un Ausekļa patriotisma jūtu piesātinātos darbus. Akla ziedošanās augstāku mērķu labā maniem vienaudžiem šķiet bezjēdzīga, smieklīga, pat muļķīga. Ikdienā viņi sastopas ar dzīves realitāti, kurā nav vietas šīm vērtībām. Visu nosaka nauda, manta – tās ir kļuvušas par vienīgajām vērtībām viņu vecāku un līdz ar to arī viņu dzīvē.

Mūsu vecāki bija tie, kas aizstāvēja 1991. gada janvāra barikādes, kā arī

“Manu vienaudžu vecāki ir izglītoti cilvēki, taču tikai retumis viņi ieminas par tādām augstākajām vērtībām kā tautas vienotība, patriotisms, tautas dvēsele, mūsu nacionālās pašapziņas saglabāšana.”

mīlestība un godināšana. Vairākus gadu simtus iepriekš mūsu senči prata un spēja sarunāties ar zāli, putniem, kokiem, ūdeņiem un saulrietiem. Viņi dzirdēja un saprata zemes asnu un zvaigžņu mirdzuma valodu. Zeme bija visas dzīvības pamatu pamats – dzīvības devēja, auklētāja, barotāja, kā arī ņēmēja. Tā bija viens no nozīmīgākajiem tautas pielūgsmes objektiem. Zeme deva daudz, bet arī prasīja no latviešiem lielu atdevi. Tai vajadzēja zemnieku lielos sviedrus un kareivju asins strautes. Aizsargādams savu mazo pasaules daļu, latvietis siksti turējās pretī dabas untumiem un dedzīgi cīnījās pret svešzemju iebrucējiem. Zeme un latvietis veidoja vienotu, nedalāmu dzīvības apli, kas sevī koncentrēja tautas pašapziņu, spēku un gara lielumu.

Mainoties laikiem, attīstoties kultūrai un sadzīvei, mainījās arī zemes nozīme un vērtība cilvēku ikdienā. Latvietis, aizmirsdams senāk cildinātos tikumus, tradīcijas un sirdsapziņas normas, devās niknā cīņā

neatlaidīgi cīnījās par Latvijas neatkarību. Viņi ticēja, ka tas ir vienīgais mūsu tautas glābiņš. Taču atgūtā neatkarība neatļāva gaidītās cerības un daudziem nācās vilties. Lai tauta spētu atdzimt un attīstīties, ir jāieskatās dziļāk mūsu tautas būtībā un vēsturē. Tautas labklājība, dzīves līmenis celsies tikai tad, kad mēs atjaunosim un pieņemsim savu senču vērtības – atgūsīm savu iekšējo neatkarību. Diemžēl pašreiz mūsu sabiedrībā norisinās pilnīgi pretējs process – avīzēs, televīzijas pārraidēs skan skaļi lozungi par tuvināšanos Rietumiem, viņu standartiem, vērtībām, par integrēšanos un iestāšanos Eiropas Savienībā. Ar katru paaudzi samazinās Latvijas patriotu, nacionālisma piekritēju skaits. Pārdodami valsts zemi svešautiešiem, valstsvīri nodod mūsu tautu labprātīgā verdzībā.

Latvietis nespēj pastāvēt, uzturēt un saglabāt piederību savai zemei, ja neizjūt zemes vērtību un tās simbolisko nozīmi mūsu nācijas veidošanā un attīstībā. Zeme ir mūsu

tautas dzīvība, dvēsele un kultūrvēsturisko bagātību avots. Tās dvēsele ir mūsu tautas dvēsele. Jājautā, vai tiešām šie izglītotie cilvēki, kas ieņem nozīmīgus valsts amatus, nesaprot un neapzinās, ka cilvēka esamības, būtības, pilnvērtīgas dzīves pamatā ir sakārtota iekšējā pasaule? Vai tiešām viņi vēlas laupīt saviem bērniem pilnvērtīgas dzīves pamatu – mūsu tautas dvēseli?

Vecāki jau no agras bērnības mani mācīja mīlēt un cienīt savu zemi, dzimteni, būt lepnai par savu tautu un piederību tai. Allaž ar lepnumu esmu teikusi: “Es esmu latviete!” Un ikreiz, izrunājot šos vārdus, mani kaut kas ietrisas. Es sajūtu sevī neapzinātu satraukumu, iekšēju lielum un spēku. Dzimtenes – savas zemes mīlestība sargāja manus vecvecākus smagajos represiju gados. Pateicoties tai, ir dzimuši mani vecāki un arī es.

Vectētiņa atmiņu grāmata palīdzēja man izprast mūsu sentēvu vērtību nozīmi mūsu tautas tālākajā attīstībā un virzībā uz Jauno Pasauli. Tā palīdzēs arī maniem bērniem apzināties mūsu tautas īstenās vērtības, iemācīties aprūpēt un kopt mūsu dzimtas mantojumu, sargāt mūsu gimenes dvēseli. Žēl, ka tādas dienasgrāmatas nav katrā ģimenē. Taču esmu droša, ka aizvien mūsu tautā būs patrioti, kas nenogurdami cīnīsies par latviešu tautas atdzimšanu. Un varbūt pēc pāris gadiem, kad beidzot uzlabosies mūsu sabiedrības dzīves līmenis, cilvēkiem atliks vairāk laika pievērsties dziļākām lietām. Ļoti ceru, ka tad vēl nebūs par vēlu!

Anete Daukste
*Lielupes vidusskolas
12. klases skolniece*

* Cilvēka īstā bagātība ir viņa iekšējais saturs.

JAUNAI PARTIJAI NEPIECIEŠAMIE SOĻI

Pirmais solis. Pilnīga un bezierunu Latvijas deokupācija, dekolonizācija, debolešvizācija, arī atņemot pilsonību (ar atpakaļejošu datumu) tiem, kuri to ir ieguvuši naturalizācijas kārtībā. Bez “piektās kolonnas” aizraidošanas mājās Latvijā tālākvirzība nav iespējama. Visa tā saucamā integrācijas politika ir pilnībā izgāzusies. Ir iespējams integrēt starp Latvijas latviešiem tos latviešus, kuri ir emigrējuši, nevis latviešus “integrēt” ar skaita ziņā līdzvērtīgu, Latvijai naidīgu krieviski runājošu masu.

Šādi būtu īsumā nepieciešamie soļi – tāpat:

1. Deokupācija, dekolonizācija, debolešvizācija.
2. Zemi katram pilsonim.
3. Ekonomikas valsts protekcija un daļēja APZINĀTA valsts ekonomikas plānošana.

Pirms tiekam līdz partijai, mums ir jāizveido domu-

biedru biedrība.

Jānis Andersons

**LNF bankas konts
ziedojumiem
laikrakstam “DDD”**

Latvijas Nacionālā fronte
(Reģ.Nr. 40008033014)

**Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);
konts: LV40HABA0551034053378**

**Publikāciju izmantošanas gadījumā
atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.**

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2014

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktors vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,**

Rīga LV-1019

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: *SIA “Latgales druka”,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2*